

Τιμῶνται Λεπτῶν 10

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Τιμῶνται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 16 Ἰανουαρίου 1894.

ΕΤΟΣ Β' — ΑΡΙΘ. 6

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις • 8.50
Ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α'ΤΑΔ, διήγημα Felice Venosta. — Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ,
μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Α Ἰ Δ Α

Διήγημα FELICE VENOSTA

[Συνέχεια]

Αἴφνης ἑλαφρὸν βῆμα ἐτάραξεν αὐτήν, ἀπέμαξε τοὺς ἔτι ἐκ τῶν δακρῶν καθύγρους ὀφθαλμούς της καὶ στραφεῖσα μετ' ἐκπλήξεως εἶδε τὸν Ραδαμές.

—Σὺ ἐδῶ ; ἀνέκραξεν ἡ Ἀιδᾶ, ὡχρὰ ὡς πτώμα καὶ τρέμουσα ὡς φύλλον.

—Ἐπὶ τέλους μου ἐσπεράτην νὰ σέ ἴδω ἐκ τοῦ πλησίον, νὰ σοὶ ὁμιλήσω ἐκ νέου, προσφιλῆς μου φίλη ! ἀπάντησεν ὁ Ραδαμές, νὰ σοὶ εἶπω ὅτι ὑπῆρξα εὐτυχῆς ἐκπληρῶν τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὅποιαν σοὶ ἔδωκα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς μου· οἱ γέροντες ἐσυγχωρήθησαν καὶ μετ' αὐτῶν ὁ πατήρ σου !

—Ἀλλὰ τί πλέον ἐλπίζετε ἀπὸ ἐμέ ; ἄφες με μόνην, ὕπαγε ὅπου σέ καλεῖ τὸ καθήκον... καὶ λάβε τὸν φόρον τῆς εὐγνωμοσύνης, δι' ὅσα ὑπὲρ ἐμοῦ ἔπραξας...

—Ὁ ἔρωσ με ὠθεῖ ἐνταῦθα, Ἀιδᾶ, σήμερον παρά ποτε αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ εἶμαι πλησίον σου, νὰ σοὶ ὁμιλῶ !

—Ἀλλαι εὐχαὶ ἀναμένουσι τὸν μελλόνυμφον τῆς Ἀμνερίδος ! ἀνέκραξεν ἡ Ἀιδᾶ με συγκεκινημένη φωνῇ.

—Τί λέγεις ; πίστευσον ὅτι σέ καὶ μόνην θ' ἀγαπῶ !... Οἱ θεοί, ὅστινες μᾶς ἀκούουν ἄς βεβαιώσωσιν ὅτι οὐδεμία γυνὴ θὰ γείνη ποτὲ σύζυγός μου.

—Ραδαμές, μὴ ἀμαυρώνης τὸν χαρακτῆρά σου διὰ τοῦ ψεύδους, ἂν ἀνδρείον ἠδυνήθην νὰ σέ ἀγαπήσω, δὲν θὰ σέ ἠγάπων ποτὲ ἐπίσκορον...

—Ἀμφιβάλλεις περὶ τοῦ ἔρωτός μου;... τὸ ἐφόδιον τοῦτο, τὸ ὅποιον ἐκρυπτον πάν-

τοτε ἐπὶ τῆς καρδίας μου, ἄς ὁμιλήσῃ ἀντ' ἐμοῦ !...

Καὶ οὕτω λέγων εἰδείκνυε πρὸς τὴν Ἀιδᾶν τὸ λευκὸν ἐκεῖνο κάλυμμα τὸ παρ' αὐτῆς ὠρηθὲν αὐτῷ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς του.

—Πιστεύεις εἰσέτι νὰ ὑπεκρύψῃς τοὺς γλυκεῖς λόγους τῆς θυγατρὸς τοῦ Φαραῶ, τὴν θέλησιν τοῦ βασιλέως, τὰς εὐχὰς τοῦ λαοῦ, τὴν παντοκρατορίαν τῶν ἱερέων, τῶν ἰσχυρῶν λειτουργῶν τῶν θεῶν.

—Ἄκουσον, Ἀιδᾶ. Οὐδὲν φοβοῦμαι ἐριδόμενος ἐπὶ τοῦ ἔρωτός σου, ἔχω μάλιστα τὴν ἐλπίδα ἐν τῇ καρδίᾳ. Μάθε ὅτι οἱ Αἰθίοπες σκέπτονται νὰ ἀναλάβωσι νέον πόλεμον... αὐτοί, μόλις ἀπεμακρύνθη ὁ αἰγυπτιακὸς στρατός, ἀνεθάρρησαν καὶ ἐπιχειροῦν νέαν εἰσβολὴν κατὰ τῆς ἡμετέρας γῆς. Ἐγὼ πάλιν θὰ εἶμαι ὁ ὀδηγὸς εἰς τὰς πρὸς καταδιώξιν αὐτῶν φάλαγγας. Μεταξὺ τῶν ἤγων τῶν πολεμικῶν ὀργάνων καὶ τῶν ἐνθουσιωδῶν ἐπιδοκιμασιῶν τῆς νέας νίκης, θὰ κλίνω γόνυ πρὸ τοῦ βασιλέως, θὰ τῷ ἀνοιξῶ τὴν καρδίαν μου καὶ ἄλλην ἀμειβὴν τῶν κόπων μου δὲν θὰ ζητήσω ἢ σέ. Θὰ ζήσωμεν, ἂν θέλῃς, μακρὰν τῆς τύρβης τῶν μεγαλοπόλεων. Ὁ βίος μας, καὶ τοι μονήρης, θὰ ἴηαι ἡ εὐδαιμονία τῶν μακάρων, καὶ ἀγαπώμενοι θέλομεν διανύσει τὰς ἡμέρας μας ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν θεῶν...

—Ἀλλὰ, Ραδαμές, ἡ ὀργὴ τῆς Ἀμνερίδος θὰ εἶναι τρομερά, ἡ ἐκδίκησις τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ὡς ἀδυσώπητος κεραυνὸς θὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ πατρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν μου !...

—Θὰ ὑπερασπισθῶ πάντας κατὰ τῶν μηχανορραφιῶν της.

—Μάτην θὰ ἐπιχειρήσῃς, Ραδαμές. Ἡ κόρη τοῦ Φαραῶ εἶναι ζηλότυπος καὶ ἰσχυρά, ἔχει ὑπὲρ αὐτῆς τοὺς ἱερεῖς, ὁ δὲ Ραμφίς δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ ποτὲ Αἰγύπτιος νὰ ἐ-

νωθῇ μὲ αἰθιοπίδα δεύλην· ἂν μὲ ἀγαπᾷς ἀποφασιστικῶς, μία καὶ μόνη ὁδὸς σωτηρίας ἀνοίγεται πρὸ ἡμῶν.

—Ποία, Ἀιδᾶ ;
—Νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο.
—Νὰ φύγωμεν !

—Ναί, νὰ φύγωμεν μακρὰν ἀπὸ τοὺς ἀξένους κύνοντας τῶν γυμνῶν τούτων λειμώνων. Ἐν τῷ ἔρωτι ἡμῶν θ' ἀνευρώμεν νέαν πατρίδα. Εἰς τὴν αἰθιοπίαν, εἰς τὰς βαλσαμώδεις τῆς ἐξοχᾶς θὰ λησμονήσωμεν τὴν γῆν, ἐντρυφάντες εἰς ἐκστάσεις, τὰς ὁποίας οὐδέποτε ἀνθρώπινος καρδίᾳ ἐδοκίμασεν.

Τῆς Ἀιδᾶς, προφερούσης τὰς λέξεις ταύτας, ἤστραπτε τὸ πρόσωπόν της ἐκ θείου φωτός. Ἐν αὐτῇ διεκρίνετο ἡ νεῦσις, ἣν ὁ ἔρωσ κατήντησεν ἐπιλήσιμονα μὲν τῶν παρελθουσῶν δυστυχιῶν, εὐέλπιδα δὲ εἰς μόνην τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ διανύσῃ τὸν μέλλοντα βίον διερχομένη ἐπὶ εὐωδιῶντων ρόδων μετὰ τοῦ λατρευομένου ὄντος.

—Ποίαν συμβουλήν μοὶ δίδεις ; Νὰ φύγω εἰς ξένην γῆν, νὰ ἐγκαταλείψω τὴν πατρίδα μου ; τὸν τόπον, ἐν ᾧ πρῶτον εἶδον τὸ φῶς ! τοὺς βωμούς τῶν θεῶν μου ! ὄχι, ὄχι, δὲν θὰ δυνηθῶ ποτὲ νὰ ἐγκαταλείψω τοὺς τόπους τούτους !

—Καὶ δύναται νὰ σοὶ εἶναι πατρίς τὸ μέρος, εἰς τὸ ὅποιον ἐπικεῖται ὁ θάνατος ; Ὅποια ἡδύτερα στιγμή ἐκείνης, καθ' ἣν θὰ ἐνώσῃ τις τὴν τύχην του μετὰ τοῦ λατρευομένου ὄντος, ὑπὸ τὴν αἰγίδα ἔρωτος, εὐλογηθέντος ὑπὸ τοῦ θείου ;

—Ἀιδᾶ, πιστεύεις ὅτι δὲν θὰ κατωπτεύσωσι τὰ διαθήματά μας, δὲν θὰ συλληφθῶμεν καὶ ὅτι δὲν θὰ γίνωμεν εἰκτρὸν θέαμα αἰδοῦς καὶ ἀτιμίας ;

—Ἡ ἀτιμία ἔστω δι' ἐκείνους, οἱ ὅποιοι σκληρῶς τυραννοῦσι τὰς καρδίας μας. Οἱ ἔχθροί δὲν θὰ μᾶς φθάσωσιν· ὁ ἔρωσ θὰ μᾶς

δώση πτέρυγας καὶ οἱ θεοὶ θὰ μᾶς προστατεύσωσι.

— Δυσπῶμαι, Ἀϊδᾶ, νὰ ἐγκαταλείψω τὴν Αἴγυπτον. Ἄς μείνωμεν θὰ καταβάλλω πᾶν πρόσκομμα, ὅπως σὲ ἀποκαταστήσω εὐτυχῆ!...

— Δὲν με ἀγαπᾶς, τὸ βλέπω!... Ἐὰν εἰς τὸ στήθος σου ἐνεφώλευεν ὁ ἔρωσ, ὅστις μοῦ φθείρει τὴν ζωὴν, δὲν θὰ ἐδειλιάσῃς νὰ με ἀκολουθήσῃς... Ἄφες με, ὕπαγε εἰς τὴν Ἀμεριδα!... Ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως εἶναι ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν πατέρων της, πνευστιῶσα σὲ περιμένει· σπόγγισον τὰ δάκρυά της... ἀποκατάστησον αὐτὴν εὐτυχῆ.

— Λέγεις ὅτι δὲν σὲ ἀγαπᾶ; τοῦτο εἶναι βλασφημία!... Οὐδέποτε θνητὸς ἢ ἀθάνατος αἰσθάνεται ἢ θὰ αἰσθανθῆ ἰσχυρότερον ἔρωτα τοῦ ἰδικοῦ μου... Σὺ, Ἀϊδᾶ, εἶσαι τὸ νῆμα τῆς ζωῆς μου... αἰσθάνομαι ὅτι ἄνευ σοῦ δὲν δύναμαι νὰ ζήσω.

— Ὑπαγε, ὕπαγε, Ραδαμέσ, ἡ κόρη τοῦ Φαραῶ σὲ περιμένει νὰ σὲ ὀδηγήσῃ εἰς τὸν ναόν. Διατί θέλεις νὰ σὲ περιμένῃ;

— Οὐδέποτε θὰ γίνω σύζυγός της!

— Διατί;

— Δὲν ἀφιέρωσα ἴσως τὴν ὑπαρξίν μου εἰς σέ;

— Ὅταν ἔχη οὕτω, ὁ θάνατος ἐπίκειται τῆς κεφαλῆς ἐμοῦ καὶ τοῦ πατρός μου!

— Ὁ θάνατος δι' ἐσέ, θεῖον πλάσμα, ἀνέκραξεν ὁ Ραδαμέσ, προσελθὼν τοὺς ζωηρούς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τῆς αἰθιοπίδος. Ἄς φύγωμεν, Ἀϊδᾶ, νά, καλῶς λέγεις, ἄς φύγωμεν ἀπὸ τοὺς τόπους τούτους, εἰς τοὺς ὁποίους μόνον ἡ δυστυχία βασιλεύει! ἐκεῖ, εἰς τὰς ἀπεράντους ἐρήμους θ' ἀνοιχθῆ δι' ἡμᾶς νέος ὀρίζων μειδιαιμάτων, εἰρήνης καὶ ἔρωτος. Ἐν αὐτῷ οἱ ἀστέρες θὰ σελαγίζωσιν ἄνωθέν μας διὰ τοῦ διαχυεστέρου φωτός καὶ θὰ μᾶς εἶναι πάντοτε εὐεργετικοί.

— Νά, εἰς τὴν εὐδαίμονα γῆν τῶν πατέρων μου οἱ θεοὶ μᾶς περιμένωσιν. Ἐκεῖ τὸ ἔδαφος εἶναι πλήρες εὐωδιῶν, ἀνθίων καὶ ἀρωμάτων, ὁ δ' ἀήρ βαλσαμώδης. Ὡς λέγεις, Ραδαμέσ, ἄνωθεν ἡμῶν θὰ σελαγίζωσιν εὐεργετικοὶ ἀστέρες καὶ θὰ μᾶς παρέξωσι θάλαμον αἰ εὐανθεῖς κοιλάδες καὶ οἱ χλοεροὶ λειμῶνες.

— Ἄς γίνῃ ὀδηγὸς ἡμῶν ὁ ἔρωσ, Ἀϊδᾶ! Ἄς φύγωμεν, ἄς κρίνωσι περὶ ἡμῶν ὡς θέλουσιν οἱ ἄνθρωποι, ἡμεῖς θ' ἀντιταξώμεν εἰς τὴν περιφρόνησίν των τὴν εὐτυχίαν μας!

— Εἶμαι πρόθυμος νὰ σὲ ἀκολουθήσω, Ραδαμέσ· ἀλλ' ὀφείλεις πρῶτον νὰ μοὶ ὀρκισθῆς ὅτι θὰ ἐκτελέσῃς μίαν συμφωνίαν τὴν ὁποίαν θὰ σοὶ προτείνω.

— Λέγε, οἰαδήποτε καὶ ἔν εἶναι ἡ συμφωνία αὕτη θὰ ἦναι νόμος δι' ἐμέ· καὶ νόμος ἀπαρραβίαστος.

— Καλῶς· ἐὰν ἐν τῇ φυγῇ συλληφθῶμεν πρὶν ἢ πέσω εἰς χεῖρας ἄλλων νὰ μοὶ βυθίθῃς τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὴν καρδίαν.

— Τὸ ἐγχειρίδιον! Δὲν θὰ δυνηθῶ ποτέ!

— Μὴ φοβῆσαι, θὰ με ἀπαλλάξῃς περαιτέρω βασάνων. Ἰδέ, Ραδαμέσ, τὸ ἐγχειρίδιον τοῦτο ἔκρυπτον εἰς τὸν κόλπον μου — καὶ ἐξήγαγε στίλβον ἐγχειρίδιον — τὸ ἐφύλαττον δι' ἐμέ!... τὸ ἐφύλαττον διὰ νὰ

κόψω τὴν ζωὴν μου, καθ' ἣν ἡμέραν θὰ ἐνυμφεύσο τὴν Ἀμεριδα. Πολὺ ὑπέρτεροι τῶν δυνάμεών μου ἦσαν οἱ γάμοι οὗτοι!... Ἰδοὺ τὸ ἐγχειρίδιον, σοὶ ἀνήκει· τοῦλάχιστον, ἂν ὀφείλω ν' ἀποθάνω, ἄς ἀποθάνω διὰ τῆς χειρὸς σου, ὁ θάνατος θὰ μοὶ εἶναι πολὺ γλυκὺς!

— Θεῖον πλάσμα!... κλίνω τὸ γόνυ ἐνώπιόν σου, καὶ αἰσχύνομαι σχεδὸν τοσοῦτω μοὶ φαίνεσαι θεῖα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου... φιλῶ τὸ ἐγχειρίδιον, τὸ ὁποῖον κρατῶ ὡς ὄωρον τοῦ ἔρωτός σου· ὀρκίζομαι νὰ τὸ μεταχειρισθῶ πρὸς ὑπεράσπισίν σου, μέχρι τελευταίας τοῦ αἵματός μου ρανίδος· καὶ ὅταν πᾶσα ἐλπίς ὑπερασπίσεως ἐκλείψῃ, δὲν θὰ πέσῃς ζωσα εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν μας.

Καὶ ὁ Ραδαμέσ ἀπασθθεῖς τὸ ἐγχειρίδιον ἔθετο τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας, οἰοῦντι θέλων νὰ δώσῃ περισσότερο κῦρος εἰς τὸν ὄρκον του.

— Τώρα εἶμαι ἰδική σου, ἄς φύγωμεν! ἀνέκραξεν ἡ Ἀϊδᾶ.

Οἱ ἔρασταὶ κρατούμενοι ἐκ τῆς χειρὸς διευθύνθησαν πρὸς τὴν ἐξοδον.

Ἡ νεανίς αἴφνης σταματᾷ.

— Καὶ ὁ πατήρ μου, λέγει. Εἶναι δυνατόν ποτὲ νὰ τὸν ἀφίσω ἐδῶ μόνον γέρον, ὡς εἶναι, εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Φαραῶ; θὰ τὸν φονεύσωσιν.

— Ἄς μᾶς ἀκολουθήσῃ καὶ αὐτός. Θὰ συμμερισθῆ τὴν ἀγάπην μου, τὸ ὀρκίζομαι... Θὰ δυνηθῶ νὰ εὔρω τρόπον· θ' ἀναχωρήσωμεν ἀπαρατήρητοι... Εἶναι ἀνάγκη ὅμως νὰ προχωρήσῃ ἡ νύξ... Ποῦ εἶναι ὁ πατήρ σου, Ἀϊδᾶ;

— Ἐκεῖ.

Καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν Ραδαμέσ τὴν θύραν, δι' ἧς ἐξῆλθεν ὁ Ἀμόν-Ἀσσάρ.

— Τὸ ἔλεγον, ἐξηκολούθησεν ἡ νέα, εἰς τὸν πατέρα μου ὅτι σὺ εἶσαι ἀγαθὸς καὶ θὰ τὸν ἀγαπήσῃς.

— Ἄς ἔλθῃ ὁ πατήρ σου, Ἀϊδᾶ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἀνοίγεται ἡ θύρα καὶ ἐμφανίζεται εἰς τὸν οὐδὸν αὐτῆς ὁ Ἀμόν-Ἀσσάρ βραδεῖ βήματι ἐπροχώρησε πρὸς τοὺς ἔραστὰς καὶ:

— Ραδαμέσ, εἶπεν, ἰδοὺ ἐνώπιόν σου ὁ πατήρ τῆς Ἀϊδᾶς καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας Ἀμόν-Ἀσσάρ.

— Σὺ ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας! ἀνέκραξεν ὁ Ραδαμέσ με συγκεινημένην φωνήν. Ἀδύνατον, ὄνειρον, παραφροσύνη...

— Νά, εἶμαι ὁ βασιλεὺς ὅπως ἀποφύγω τὴν ὀργὴν τοῦ Φαραῶ, οἱ πιστοὶ μου διέδωσαν τὸν θάνατόν μου. Μοὶ φαίνεσαι τίμιος ἀγαπᾶς τὴν Ἀϊδᾶ καὶ αὕτη θὰ σὲ ἀγυψώσῃ ἐπὶ θρόνου, ἐφ' οὗ θὰ διανύσῃς τὸν βίον σου ἡσυχώτερος, ἐφ' ὅσον εἰς τὴν γῆν ταύτην, εἰς ἣν ὅπως ζήσῃ τις, ἀνάγκη νὰ ἦναι τύραννος... Τὰ πάντα ἤκουσα ἐκ τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ εὐρισκόμην· ἡ ἀσυνεία σας θὰ ἐμβάλῃ εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν σας, ἐὰν οἱ λόγοι σας ἐφθάνον εἰς ἄλλας ἀκοάς... Σὰς ἀκολουθῶ, ἐμπιστεύομαι εἰς σέ...

— Ἦτιμάσθην! οἱ ἀδελφοὶ μου δικαίως θὰ με κράζωσι προδότην τῆς πατρίδος, ἀνέκραξε μετὰ λύσσης ὁ Ραδαμέσ.

— Πραῦνθητι, Ραδαμέσ, καὶ ἀκουσόν με, εἶπεν ἡ Ἀϊδᾶ. Ὁ ἔρωσ μου θὰ σὲ κατα-

στήσῃ ἀμνήμονα πάσης λύπης. Ἐν τῇ πατρίδι μου θὰ εὔρησ ἄλλην πατρίδα ἀντὶ ἐκείνης, τὴν ὁποίαν δὲν προδίδεις, ἀλλ' ἐγκαταλείπεις ὡς ἀναξίαν. Ἐμψυχώθητι, Ραδαμέσ, δὲν εἶμαι ἴσως ἡ σύζυγός σου ἀπέναντι τῶν θεῶν καὶ τοῦ πατρός μου, ὅστις μᾶς εὐλογεῖ!... ἄς φύγωμεν!...

— Νά, νέε, ἀνέκραξεν ὁ Ἀμόν-Ἀσσάρ, ἡ εἰμαρμένη ἀνέγραψεν ὅτι ὀφείλεις ν' ἀκολουθήσῃς τὴν τύχην τῆς θυγατρὸς μου... Πέραν τοῦ Νείλου μᾶς περιμένουν οἱ πιστοὶ μου πολεμισταὶ... Ὁ ἔρωσ σου θὰ λάβῃ ἐκεῖ τὸ ὀφειλόμενον βραβεῖον...

— Ἄς ἐκπληρωθῆ τὸ πεπρωμένον!... Ὅταν ἡ νύξ προχωρήσῃ μίαν ὥραν εἰσέτι, ἐπιστρέφω, εἶπεν ὁ Ραδαμέσ ὡς ἄνθρωπος λαβὼν ἀπροόπτως ἰσχυρὰν ἀπόφασιν ἐν μέσῳ τρομερᾶς θυέλλης. Μέχρις αὔριον οἱ προμαχῶνες τῆς Ναπάτης θὰ καθαιρεθῶσιν ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, ἐκεῖθεν θὰ φύγωμεν ἀπαρατήρητοι.

Αἴφνης ἀνοίγεται μεθ' ὀρμῆς μία τῶν θυρῶν καὶ εἰσέρχονται εἰς τὸ δωμάτιον ὁ Ράμφις καὶ ἡ Ἀμερίς ἀκολουθούμενοι ὑπὸ στρατιωτῶν. Ρίγος διεχύθη εἰς τὰς φλέβας τῆς Ἀϊδᾶς, ἧτις μιτὰ φόβου πλησιάσασα τὸν πατέρα καὶ τὸν ἔραστὴν εἶπε:

— Ἀπωλέσθημεν!

— Ἄς δειχθῶμεν ἀπτόητοι ἀπέναντι τῶν ἐχθρῶν, εἶπεν ὁ πατήρ, ἄς μὴ διακρίνωσιν ἐπὶ τοῦ προσώπου μας τὴν χροιάν τοῦ φόβου!

Ὁ ἀρχιερεὺς στραφεὶς πρὸς τὸν Ραδαμέσ, εἶπε:

— Σὺ θὰ λάβῃς τὸν εἰς τοὺς προδότας ἀνήκοντα θάνατον, εἰς δὲ τὸν τάφον θὰ σὲ ἀκολουθήσωσιν οἱ συνένοχοί σου οὗτοι!

— Ἐγὼ προδότης, ὄχι! ὁ βραχίων μου δὲν ὀπλιζέται κατὰ τῆς πατρίδος, τὴν ἐγκαταλείπω, ὄχι ὅπως τὴν ἐξολοθρεύσω καὶ ληστεύσω τοὺς ἀδελφούς μου, ἀλλ' ἵνα ζητήσω μακρὰν αὐτῆς τὴν γαλήνην τῆς καρδίας, ἧτις ἐνταῦθα μοὶ ἠρνήθη· καίτοι μακρὰν αὐτῆς πάντοτε θὰ τὴν σέβομαι!

— Ράμφις, εἶπεν ἡ Ἀμερίς, ἄς φυλακισθῆ ὁ Ραδαμέσ. Τὸ δικαστήριον θ' ἀποφανθῆ περὶ αὐτοῦ!... Καθ' ὅσον ἀφορᾷ σέ, βασιλεῦ τῆς Αἰθιοπίας, καὶ τὴν θυγατέρα σου, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀμερίς ἐταστικῶς παρατηροῦσα τὴν Ἀϊδᾶν, ὡσεὶ ἤθελε νὰ καταβροχθίσῃ αὐτὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ συνοδεύουσα τοὺς λόγους της διὰ σαρκαστικῶν μειδιαιμάτων, ὅσον δι' ἡμᾶς, ὁ πέλεκυς τῆς δικαιοσύνης ὑψώθη ἤδη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σας, ἀπὸ τοῦδε μὴ ἀναμένετε ἄλλο ἢ τὸν θάνατον.

Ὁ Ἀμόν-Ἀσσάρ ἐξήγαγεν ἐγχειρίδιον, ὅπερ ἔφερον ὑπὸ τὰ ἐνδύματά του κεκρυμμένον καὶ,

— Πρὶν ἢ ἡ θυγάτηρ μου, δι' ὅλης τῆς ἰσχύος τῶν πνευμόνων του ἐφώνησε, γίνῃ θῦμα τῆς ὀργῆς σου, διὰ τῆς χειρὸς μου, σὺ, κόρη τοῦ Φαραῶ, θ' ἀποθάνῃς.

Ἡ Ἀϊδᾶ πρὶν ἢ ἐνοήσῃ ὁ Ράμφις παρεβλήθη ὅπως μὴ πραγματοποιηθῆ τὸ στυγερὸν κακούργημα καὶ ὀράξασα τὴν ἔσπλον χεῖρα τοῦ βασιλέως,

— Στήθι, εἶπε, πάτερ, εἶναι πάντοτε κακούργημα νὰ φονεύσῃ τις ἄσπλον γυναῖ-

κα, ἂν καὶ μᾶς μισεῖ· δὲν ὑπάρχει κακούργημα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἄνευ ἐλέγχου, ἃς ὑποταχθῶμεν εἰς τὰς θείας βουλὰς!

Καὶ ρίψασα ἐπὶ τῆς Ἀμνερίδος περιφρονητικὸν βλέμμα, ἔμεινε ἀκίνητος ἐνώπιον τοῦ πατρὸς.

Ἐν τούτοις οἱ στρατιῶται περιεκύκλωσαν καὶ ἀφρόπλισαν τὸν Ραδαμέες, ἄλλοι δὲ συνέλαβον τὸν Ἀμόν - Ἀσσάρ καὶ τὴν Αἰδᾶ.

Ἡ Ἀμνερίς ἀναλαβούσα τὴν ἀταραξίαν τῆς καὶ βλέπουσα ἐν ἀσφαλείᾳ τὰ θύματά της διέταξε τὸν Ράμφιν νὰ κλείσῃ ἕκαστον ἐξ αὐτῶν εἰς κεχωρισμένον δωμάτιον, ἡ δὲ δικαιοσύνη νὰ σπεύσῃ εἰς τὴν ἐκδοσὶν τῆς καταδικαστικῆς αὐτῆς ἀποφάσεως.

— Δὲν θὰ μὲ ἴδῃς νὰ ὄχρῳ, Ἀμνερίς, ἀνέκραξεν ὁ Ραδαμέες· ὅσῳ ἐπώδυνα καὶ ἂν ἦναι τὰ βασανιστήρια, ἀγερῶχος θ' ἀντιμετωπίσω τὸν θάνατον! Ἡ ἐκδίκησίς σου θὰ πλήξῃ σὲ τὴν ἰδίαν, καθότι θὰ ἴδῃς ὅτι τὰ θύματά σου γνωρίζωσι ν' ἀποθάνωσι! Μάτην κολακεύεσαι εἰς τὰς παραμυθίας τοῦ ἱερέως τούτου καὶ τῶν ὁμοίων του. Οἱ θεοὶ θὰ ἀφαιρέσωσιν ἐκ τῆς καρδίας σου τὴν γαλήνην, καθ' ἣν ὄραν ὁ κεκμηκὼς θνητὸς εὐρίσκει εἰς τὰς παραμυθητικὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως ἀνάπαυσιν τῶν πόνων του καὶ λήθην τῆς ζωῆς, ἡ ἰδέα τοῦ αἵματος, τὸ ὁποῖον θὰ χύσῃς, θὰ γίνῃ αἰτία ἀναθέματος καὶ φρίκης.

— Ἀρκεῖ πλέον, ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ Ράμφις, ὁδηγήσατε τὸν αὐθάδη τούτον εἰς τὴν σκοτεινότεραν φυλακὴν! στρατιῶται, εἰς τὸ ἔργον σας...

Ἡ Ἀμνερίς ἐρρίφθη ἐπὶ ἀνακλινητῆρος καλύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον.

Οἱ λόγοι τοῦ νέου αἰγυπτίου τῆ ἐπλήγησαν τὴν καρδίαν.

— Χαῖρε, Αἰδᾶ, λατρεία τῆς καρδίας μου! εἶπεν ὁ Ραδαμέες πρὸς τὴν αἰθιοπίδα, ἐνῶ ἐσύρετο εἰς τὰς φυλακὰς ὑπὸ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν, οὗς ἄλλοτε ὠδήγησε πρὸς τὴν νίκην. Εἰς τὰς χώρας τῶν μακάρων θὰ σὲ περιμένω· ὁ οὐρανὸς ἐστάθμισεν ἤδη τὰς ψυχὰς μᾶς εἰς τὴν πλάστιγγα τῆς δικαιοσύνης· μᾶς φυλάσσει δ' ἐκεῖ εὐδαίμονα καὶ ἀτέρμονα βίον! Χαῖρε καὶ σὺ, δυστυχῆ βασίλει· Ἀμόν - Ἀσσάρ, ὑπερασπίσθητι ἐφ' ὅσον δύνασαι τὴν Αἰδᾶ μου, πράξον σὺ ὅ,τι εἰς ἐμὲ ἀρνοῦνται νὰ πράξω...

Ὁ Ἀμόν - Ἀσσάρ καὶ ἡ Αἰδᾶ ἠκολούθησαν τὸν Ραδαμέες εἰς τὰς φυλακὰς.

[Ἐπεται συνέχεια].

I. Σ. Μ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ὁ ἐκ χρυσοῦ λόφος.

[Συνέχεια]

Εἰς τὰς πέντε παρὰ δέκα ἦτο εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν, ὅπου ὁ συρμὸς τοῦ Ροζενδάλ ἀφίχθη κατὰ τὴν ὠρισμένην ὥραν ἀκριβῶς.

Ὁ βρόνος κατήλθεν αὐτοῦ μετὰ τῆς

κρεολοῦ, συνοδευομένης ὑπὸ τῆς μικρᾶς Βαρβάρας. Ὁ Ραβού καὶ ὁ Ὀνόριος ἐπέβλεπον τὰς ἀποσκευὰς.

— Τί ἔκαμες; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος τὸν πλοίαρχον.

— Ἐφυγε, κύριε βαρόνε.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Ὅπως εἶμαι βέβαιος περὶ τοῦ ἀνέμου, ὅστις πνέει τὴν στιγμὴν ταύτην, βορειοανατολικός, ἄριστος τούτέστιν ὅπως τοὺς καταφθάσωμεν.

— Πόσον μᾶς περνοῦν;

— Δύο ὥρας.

Ὁ Ροζενδάλ ἀνέπνευσε.

— Ποῦ πηγαίνει;

— Εἰς τὰς Ἀντίλλας.

— Ἐπὶ τίνος πλοίου;

— Ἐπὶ τῆς «Ὡραίας Κουβαΐδος», ἀνηκούσης εἰς τοὺς ἀφρολιστὰς τοῦ Σαῖν Ναζαίρ, τοὺς Ρενώλτ.

— Δυνάμεθα νὰ τοὺς φθάσωμεν;

— Ὡ τὴν φτωγὴ! καὶ βέβαια· εἶμαι καθ' ὅλα ἑτοιμος· δὲν μένει ἢ νὰ ἐπιβιβασθῆτε.

— Ἄς ἀναχωρήσωμεν λοιπόν.

Ὁ πλοίαρχος δὲν ἐζήτηε καλλίτερον καὶ μάλιστα ὅταν θὰ εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ ἐπιβάτην, ἀξίζουσαν πάσας τοῦ κόσμου τὰς ξανθὰς, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν καὶ τὴν Βαρβάραν, ἥτις οὐδόλως τῷ ἀπήρεσκε μὲ τὰς ξανθὰς καὶ οὐλας τρίχας αὐτῆς καὶ τὴν ὁροσερότητα τῶν παρειῶν.

— Εἶναι ἡ καταλληλοτέρα ὥρα πρὸς ἀναχώρησιν, κύριε βαρόνε.

— Ἐμπρός.

Καὶ στρεφόμενος ὁ Ροζενδάλ πρὸς τὴν κρεολὸν:

— Δὲν φοβεῖσαι τὴν θάλασσαν, Μαρία; τὴν ἠρώτησε.

— Μαζὺ σου; ποσῶς ἤμην ἰκανὴ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου.

Τὴν πέμπτην ὥραν καὶ δέκα λεπτὰ ἐπάτησε τὸν πόδα αὐτῆς ἐπὶ τοῦ «Ἀλμπατρὸς».

Ὁ βαρόνος τὴν ἠκολούθει.

Στεναγμὸς ἀνακουφίσεως διέφυγε τὰ στήθη αὐτῆς.

Εἶχε τηρήσει τὴν ὑπόσχεσίν της.

Β'

Ὡς εἶπεν ὁ πλοίαρχος Καγιόλ δύο μόνον ὥρας καθυστερεῖ τὸ «Ἀλμπατρὸς.» Καὶ ὅμως συχνάκις βραδύτης βραχυτέρα ταύτης, ἐπέφερε τὴν ἀπώλειαν μάχης.

Ἄλλ' ὁ πλοίαρχος ἠγόνοι, ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μὲ φοβεράν ἀντίπαλον.

Ὅταν ἐξῆλθεν τοῦ λιμένος, ἡ ἐσπέρα ἦτο ἐκτάκτως ἡρεμὸς. Ἦτο μίᾳ τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ λεγομένου θέρους τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Ἡ νύξ ἥτις ἐπέρχεται ταχέως κατὰ τὸν Νοέμβριον ἦτο ἀληθῆς νύξ Ἰουλίου καὶ ἡ σελήνη, ἀντικατέστησε τὸν ἥλιον μὲ φῶς ἄξιον ν' ἀνταγωνισθῆ πρὸς αὐτόν· ἐν τῷ κατασφράματι τοῦ «Ἀλμπατρὸς» δὲν ἠσθάνοντο ὅτι ἔπλεον ἐνόμιζον μάλιστα ὅτι εὐρίσκοντο ἐν λίμνῃ, κήπου τινὸς τῶν Παρισίων.

Ἐλαφρὰ αὔρα ὄση ἀκριβῶς ἤρκει νὰ πληροῖ τὰ ἰστία τοῦ πλοίου ἔπνεεν ἠδέως καὶ ἡ θαλαμηγὸς ἐπέτα ὡς πτηνὸν μὲ ἀνοικτὰς τὰς πτέρυγας αὐτοῦ.

Ὁ πλοίαρχος ἴστατο ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ κύριος αὐτοῦ ἦτο ἐπὶ τοῦ πλοίου ἐπεστάται ὁ ἴδιος εἰς πάσας τὰς κινήσεις του.

Τὸ «Ἀλμπατρὸς» ἐφοδιασμένον ὡς ἦτο, ἤλπιζε ταχέως νὰ καταφθάσῃ τὸ διωκόμενον πλοῖον.

Κατ' ἀρχὰς διέκρινον τὰ ἐν ταῖς ὄχθαις φῶτα, βαθμηδὸν ὁμως καθόσον εἰσῆρχοντο εἰς τὴν Μάγγην τὰ φῶτα μόνον τῶν φάρων διεκρίνοντο. Ἡ κρεολὸς ἔμεινε κατ' ἀρχὰς πλησίον τοῦ ἑραστοῦ τῆς ὅστις στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ διαζώματος τοῦ πλοίου ἐθαύμαζε τὸ πρὸ αὐτοῦ ἐκτεινόμενον ἄπειρον κατόπιν ὁμως ὑπήκουσε τὴν ἐπιμονὴν ἀπαίτησιν τοῦ ἑραστοῦ τῆς καὶ κατελθοῦσα εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς ἐκλείσθη ἐν αὐτῷ.

Ὁ Ροζενδάλ ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ πλοίαρχου.

Ὁ Μασσαλιώτης ἦτο περιχαρὴς· ἤρχισε δὲ νὰ πλέκῃ λυρικῶς τὸ ἐγκώμιον τοῦ φίλου του.

— Ἄξιός ναύτης, κύριε βαρόνε, μὲ αὐτὸν τὸν ἀστεῖον, δὲν ἐντρέπεται κανεὶς νὰ πικίξῃ μαζὴ του τὸ κυνηγητό!

Ἄλλὰ τὸ «Ἀλμπατρὸς» ἔχων δεκαπέντε μαύρους ναύτας καὶ δεκαπέντε λευκοὺς τί εἶχε νὰ φοβηθῆ; ἔχων μάλιστα τόσῳ ὥραϊαν μηχανήν; καὶ σὲ στόλο ἀνάμεσα νὰ περάσῃ δὲν φοβεῖται νὰ κτυπηθῆ!

Κατ' αὐτόν, τὰ χαράγματα θὰ διέβαινον πλησίον τῆς «Κουβαΐδος» καὶ θὰ ἠδύναντο νὰ συνδιαλεχθῶσι μετὰ τοῦ πλοίαρχου.

Καὶ καθόσον διέβαινον πλησίον τοῦ «Ἀλμπατρὸς» διάφορα πλοῖα, οὗτος ἔλεγε πάντοτε «αὐτὸ εἶναι κότερο, κ. βαρόνε ἢ αὐτὸ εἶναι γολέτα» ἢ καὶ ἐνίοτε ἀνεξάνει «αὐτὸ τὸ πτωχὸ εἶναι καϊκάκι.

Καὶ εἰ φάροι ἔλαμπον μακρόθεν, μὲ τὸ πράσινον αὐτῶν χρώμα, τὸ μεταβαλλόμενον εἰς λευκὸν ἢ ἐρυθρὸν ἐναλλάξ, καὶ ἐνίοτε ἐν μόνον χρώμα ἔχοντες.

Ὁ δὲ Μασσαλιώτης ἐξηκολούθει ἐξηγῶν.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ Ἀνφλέρ, ἔλεγε, τοῦτο εἶναι τὸ Ἀγγού.

Καὶ ὁ βαρόνος ἐφάνετο ἀκούων, ἀλλὰ οὐδόλως ἐπρόσεχεν εἰς αὐτόν.

Αὐτὸς παρεδίδοτο εἰς ἄλλους λογισμοὺς! Ἀπέναντι τῆς ἀπεράντου θαλάσσης, ἥτις ἠδύνατο ἐν τινὶ στιγμῇ ὄργῆς καὶ θυέλλης νὰ τὸν καταβορροχίσῃ, ἠσθάνετο αὐτὸς ὁ μέγας εἰκονομολόγος, τὴν σμικρότην τὰ του.

Ἐπειτα αἱ τύφεις τοῦ συνεδότης, ἃς ἐζήτηε ν' ἀποφύγῃ φεύγων τοὺς Παρισίους, τὸν παρηκολούθουν ἐπιμονώτερον.

Τὸ φάσμα τοῦ Ρολάνδου ἐκπνέοντος, παρίστατο παντοῦ πρὸ αὐτοῦ καὶ τὸ ἐβλεπε κυλιόμενον εἰς τὰ μελανὰ κύματα, ἅτινα ἐπληττον τὰ πλευρὰ τοῦ «Ἀλμπατρὸς» καὶ φεύγον πρὸς τὰ μακρυνὰ σκότη τῆς θαλάσσης ἢ ὑψόμενον εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

Αἱ χεῖρές του ἦσαν καθημαχμέναι καὶ

πάντα τὰ ὕδατα τοῦ ὠκεανοῦ δὲν θά ἤδυναντο νὰ τὰς καθαρῶσι.

Μόλις δὲ ἐτόλμα νὰ ἐπικαλεσθῆ τῆς θυγατρὸς του τὴν εἰκόνα.

Ἡ εὐτυχία αὕτη τῷ ἤρχετο βραδέως, ὅτε μάλιστα καὶ δὲν ἦτο πλέον ἄξιος αὐτῆς.

Καὶ ἡ δευτέρα τῆς πρωίας ὥρα τὸν εὔρε πλανώμενον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

— Ποῦ εἴμεθα ; ἠρώτησε τὸν πλοίαρχον.

— Παρὰ τὸ Σιλύ, κύριε βαρόνε.

— Καὶ τί ἐστὶ Σιλύ ;

— Ἐνα μικρὸ νησακί τῆς Ἀγγλικῆς Μάγχης. Ἔχει κατὶ κατοίκους, ποῦ σὲ ρωτοῦν : « Ἀπὸ γύρω γύρω ἔχομε θάλασσα ; » Ἡ σοῦ λέγουν : « Εἶναι ἀλμυρὴ ; οὐ ! καὶ θὰ πουργάρη νὰ τὴν πιῇ κανεὶς ; » Εἶναι ἀστεῖοι.

— Καὶ πότε θὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸν ὠκεανόν ;

— Αὔριον εἰς τὰς τέσσαρας μ. μ. κύριε βαρόνε ἀλλὰ πιστεύω ὅτι θὰ φθάσωμεν τοὺς ἀνθρώπους μας ἕως τότε. Ἐγὼ σὰς συμβουλεύω, κύριε βαρόνε, νὰ κοιμηθῆτε ἡσύχως τώρα ποῦ ἔχομε τέτοια θάλασσα λάδι !

Ὁ Ροζενδάλ ὑπήκουσε καὶ κατῆλθεν εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, ἥτις ἦτο τερπνὸν καὶ πολυτελὲς διαμέρισμα, τοὺς τοίχους ἔχουσα ἐκ κατεργασμένου ξύλου καὶ ἥτις ἦτο πρωωρισμένη ὡς κοιτῶν αὐτοῦ.

Ἐποχωρήσας δὲ εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς ἡμέρας καὶ λικνιζόμενος ὑπὸ τῶν κινήσεων τοῦ πλοίου, ἐκοιμήθη βαθίως μέχρι τῆς πρωίας.

Ἡ « Ὠραία Κουβαίς » ἔπλεε ταχέως, ὅσον καὶ τὸ « Ἀλμπατρός ».

Ἀμα δὲ ἀνοιχθεῖσα εἰς τὸ πέλαγος ἀνέλαβε τὴν πραγματικὴν ὄψιν τῆς.

Τὰ τέσσαρα τηλεβόλα ἀποκαλυφθέντα, ἴσταντο ἔτοιμα πρὸς μάχην. Οἱ δὲ δεκαπέντε ναῦται τοῦ πληρώματος ἀνέλαβον ὕφος στρατιωτικὸν μὲ τὴν μελανὴν ναυτικὴν των ἐνδυμασίαν, τὸ λευκὸν περιλαίμιόν καὶ τοὺς βαθυκυάνους σκούφους.

Ἡθέλει τις ἐκλάβει τὸ πλοῖον ὡς πρόσκοπον ἐν ὥρᾳ μάχης.

Καὶ ὁ Ἰωάννης λὰ Βιλλωδαὶ μὴ ἔχων ἀφορμὰς νὰ κρύπτηται, ἔμεινε ἐπὶ τοῦ καταστρώματος μὲ τὸ εὐρὸ στῆθός του καὶ τὴν εὐγενῆ φυσιογνωμίαν του καὶ ἀπησχολημένος ὡς ἦτο ἐφαίνετο ὡς εἰς ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῦ πλοίαρχου Θωμᾶ.

Ἀναλαβὼν ἤδη ἐντελῶς ἐκ τῆς νόσου του, ἀνέκτησε πάσας αὐτοῦ τὰς φυσικὰς δυνάμεις διὰ τὸν ὑπέρτατον ἐκείνον ἀγῶνα.

Ὡς πρὸς τὸν Θωμᾶν, σιωπηλὸς πάντοτε, δὲν ἐπρόδιδε τὴν μεγάλην χαρὰν ἣν ἐνδομύχως ἠσθάνετο ἢ δι' αἰφνηδίου τινὸς ἀγρίου γέλωτος, ἢ καὶ διὰ τῆς διανοίξεως τῶν κυανῶν ὀφθαλμῶν του.

Συνήθως ὁ Θωμᾶς ἦτο αὐστηρὸς δι' ἑαυτὸν καὶ ἐνίοτε διὰ τοὺς ἄλλους.

Ἡ ἰδέα ὅμως τῆς μονομαχίας οὕτως εἶπεῖν ἐκείνης πρὸς τὸν βαθύπλουτον διεφθαρμένον τὸν ἔκαμνε ν' ἀνασκίρτᾳ. Ἄλλως ἢ πᾶλιν ἦτο ἄνισος καὶ ἐμειονέκτει αὐτός· ὁ πλοίαρχος Καγιόλ δὲν ἦτο καταφρονητέος

ἀντίπαλος· τὸ δὲ « Ἀλμπατρός » ἦτο καλλίτερον ὠπλισμένον τῆς « Κουβαίδος ».

Οὐδὲν ἠδύναντο νὰ τοῖς μεμψῶσι.

Ὁ ἀγὼν ἦτο εὐγενής, μόνον δὲ ὡς ὄντες οἱ προσβληθέντες εἶχον τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς τοῦ μέρους τῆς μάχης καὶ τοῦ ὅπλου ὅπερ ἐμελλον νὰ μεταχειρισθῶσι.

Ἡ σκέψις εὐγενεὺς ἐκδικήσεως τὸν ἐπλήρου χαρᾶς.

Ὁ διεφθαρμένος ἐκείνος πλούσιος ὅστις ἠθέλησε νὰ τοὺς ἐμπαίξῃ, θὰ ἠσθάνετο μετ' ὀλίγον ὅτι ἔσφαλλεν.

Καὶ τοὶ καλοὶ χριστιανοὶ οἱ λὰ Βιλλωδαὶ δὲν ἦσαν ἐξ ἐκείνων οἵτινες στρέφουσι καὶ τὴν ἄλλην παρεῖαν, κατὰ τὴν ρῆσιν τοῦ Εὐαγγελίου, ὅταν ραπίζονται.

— Διὰ τοῦτο μετ' ὅλους τοὺς ἀνθρωποκτόνους σκοποὺς των, εἶχον τὴν συνειδήσιν ἤρεμον.

Πρώτη των σκέψις ὑπῆρξε νὰ βεβαιωθῶσιν ὅτι κατεδιώκοντο ὑπὸ τοῦ « Ἀλμπατρός » ! βραδύοντες ὀλίγον τὴν πορείαν τοῦ πλοίου, ὅπερ μέχρις ἐκείνου ἔπλεε πλησίον ἠδυνήθησαν μετὰ ἡμισείας ὥρας πορείαν νὰ διακρίνωσι τὰ κεχρωματισμένα φῶτα πλοίου βαδίζοντος τὴν αὐτὴν πρὸς αὐτοὺς ὁδόν ! τοῦτο ἐφαίνετο καὶ ἐκ τοῦ φανοῦ ὅστις ἐκρέματο μεσίστιος.

— Μᾶς κυνηγοῦν, εἶπεν ὁ Θωμᾶς, καὶ ὁ πλοίαρχος Καγιόλ ἔχει ὄρεξι ν' ἀρχίσουμε κουβέντες, μόνον μὴ χάσκωμεν.

Καὶ διέταξε ν' ἀναπετασθῶσι πάντα τὰ ἰστία.

Καὶ τούτου ἐκτελεσθέντος ἀνητήθη μέγας χρωματιστὸς φανὸς ἐπὶ τοῦ μεγάλου ὀπισθίου ἰστοῦ τῆς « Ὠραίας Κουβαίδος ».

— Καὶ τώρα, φίλε μου, θὰ μᾶς διακρίνης, εἶπεν ὁ Θωμᾶς, διότι καθὼς οἱ μάγοι, θὰ ἔχης καὶ σὺ ἓνα ἀστέρα νὰ σὲ ὀδηγῇ.

Ὁ πλοίαρχος Καγιόλ διέκρινε τῷ ὄντι περιχαρὴς τὸν φανόν· καὶ σκεπτόμενος ὅτι δώδεκα μόνον μίλια τὸν ἐχώριζον ἀπὸ τοῦ σκοποῦ του, ἀπόστασις μηδαμινὴ κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς του, ἀνεσκίρτησεν.

— Ἀμα ἐξημερώσῃ, ἐσκέπετο, θὰ κάμω διάφορα σημεῖα εἰς τὸν πλοίαρχον καὶ θὰ μ' ἐννοήσῃ.

Τούτου δοθέντος ἔρριψε βλέμμα περὶ αὐτόν.

Τὸ πλοῖον ἐφαίνετο ὡς κοιμωμένη πόλις.

Καθόσον ἐπροχώρουν πρὸς τὸν ὠκεανὸν τὰ πλοῖα καθίσταντο σπανιώτερα. Ἐν τούτοις βαρὺ τὸ πλοῖον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διέβαινε πλησίον των, διευθυνόμενον πρὸς τὴν Ἀγγλίαν.

Ἀλιευτικὰ τινὰ πλοῖα ἐφαίνοντο πρὸς τούτοις πλέοντα ἐν δυσθυμίᾳ ἕνεκα τῆς ἡρεμίας τοῦ καιροῦ.

Τοὺς ἀλιεῖς εὐνοεῖ ἡ κακοκαιρία, διότι κινδυνεύουσι μὲν ἐνίοτε τὴν ζωὴν των, ἀλλ' ἔχουσι τότε ἐλπίδας μεγαλειτέρου κέρδους, ὁ δὲ βρετανὸς ἀλιεὺς δὲν φοβεῖται τοὺς κινδύνους.

Κατὰ τὴν τετάρτην πρωϊνὴν ὥραν ὁ ὑποπλοίαρχος ἦλθε ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν πλοίαρχον.

Ὁ ὑποπλοίαρχος οὗτος ἦτο νέος ἀνὴρ 27 ἐτῶν, ὑψηλὸς καὶ εὐρωστος, τὸ ὕφος ἔχων ἀπλοῦν καὶ μετριόφρον, ὑπὸ τὸ ὅποσον ὅμως ἔκρυπτεν ἄμετρον φιλοδοξίαν.

Οἱ δύο ἄνδρες περιεπάτησαν ἐπὶ μικρὸν ἐπὶ τῆς γαφύρας ἑμιλοῦντες χαμηλοφώνως.

— Θὰ ἀκολουθῆς τὸν φανόν ἐκείνον, εἶπεν ὁ πλοίαρχος δεικνύων τὸν φανόν τῆς « Ὠραίας Κουβαίδος », ὅστις ἐφαίνετο μακρόθεν ἐν τῷ ὀρίζοντι ὡς ἀπλοῦν σημεῖον, μὴ δὲ διακρινόμενον.

— Εἶναι ὁ ὀδηγός μας καὶ ἂν πρὸς τὴν αὐγὴν φθᾶσης εἰς ἀπόστασιν, ἀφ' ἧς νὰ διακρινῶνται τὰ σημεῖα, ἄτινα θὰ τοῖς ἀπευθύνωμεν, μὲ καλεῖς.

— Καλῶς, πλοίαρχε.

— Καλὴν νύκτα λοιπόν, ὑποπλοίαρχε.

Ὁ ὑποπλοίαρχος ἐκ τῆς θέσεώς του ἐφώνησε διὰ φωνῆς καθαρᾶς :

— Πρόσεξε ἐμπρός.

Ὁ ναύτης, ὅστις ἐχρησίμευεν ὡς πρόσκοπος, ἐπανελάβε τὴν ἱεραρχικὴν διαταγὴν :

— Προσεξάτε, ἐμπρός.

Ὁ πλοίαρχος κατερχόμενος τὴν κλίμακα, ἤκουσε τὴν διαταγὴν καὶ κλεισθεὶς ἐν τῷ μικρῷ διαμερίσματι του, ἀπεκοιμήθη τὸν ἐλαφρὸν ὕπνον τοῦ δικαίου.

Ἐν τούτοις μάτην τὸ « Ἀλμπατρός » ἀνέπτυξε πάντα τὰ ἰστία του καὶ ἔθετο πῦρ ἐν ταῖς μηχαναῖς, ὥστε νὰ πετᾷ πρὸς τὰ ἐμπρός, διανύων τὰ 14 μίλια του καθ' ὥραν ἢ ἀπόστασις οὐδὲν ἔβραχυνέτο ἢ « Ὠραία Κουβαίς » ἔτρεχε καὶ ἀντὶ νὰ τὴν πλησιάζουν ἐμακρύνοντο αὐτῆς.

— Μάτην τσακίζομεθα, εἶπεν ὁ ὑποπλοίαρχος, θὰ μαζεύωμε μόνον τὰ πέταλα. Ὁ πλοίαρχος ἀπατάται, γνωρίζω τὴν « Κουβαίδα », ἥτις ἴσως - ἴσως μᾶς περνᾷ στὴν ταχύτητα.

Ὁ ὑποπλοίαρχος ἦτο ἐξαιρετικὸς ναύτης, καὶ ἡ « Κουβαίς » τῷ ἐφαίνετο ὑποπτος καὶ ὁ φανὸς ἀκόμη, ὁ ὅπισθεν αὐτῆς ἀναφθεῖς, δὲν τῷ ἤρεσκε.

— Διατί ἡ φροντίς αὕτη; ἠρώτα ἑαυτόν.

Ἄλλ' αἰφνης ἀνεσκίρτησε.

— Τί μὲ μέλει ; εἶπε, δὲν εἶναι ἰδικὴ μου δουλειά, ἄς τὸ σκεφθοῦν μόνοι των.

Αὐτός, ἀπλοῦς ἀξιοματικός, ὑπὸ τὰς ὀδηγίας ἄλλου, μόνον τὸ καθῆκον αὐτοῦ ὤφειλε νὰ ἐκτελῇ· τὰ λοιπὰ δὲν ἦσαν τῆς δικαιοδοσίας του.

Καὶ τυλιχθεὶς εἰς τὸν μανδύαν αὐτοῦ, παρετήρει περιπατῶν τοὺς ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του λάμποντας ἀστέρας.

Γ'

Ἀποσπάσματα ἐκ τοῦ ἡμερολογίου τοῦ Ἰωάννου λὰ Βιλλωδαί :

« Πέμπτη, 6ῃ ὥρᾳ τῆς πρωίας.

» Ὁ ἄνεμος μᾶς εὐνοεῖ, βορειοανατολικὸς πάντοτε, καὶ πλέμεν πρὸς τὸν Ὠκεανόν. Τὸ « Ἀλμπατρός » ἀδύνατον νὰ συναγωνισθῇ μετ' ἡμῶν· ἀνέπτυξε πάντα τὰ ἰστία του καὶ ἡμεῖς ἀναγκάζομεθα νὰ περιστείλωμεν τὰ ἰδικὰ μας ὅπως μὴ τὸ χάσωμεν ἐν τῇ ἀποστάσει. Φοβοῦμαι μὴ ὁ βαρόνος ἀπελπισθεὶς ἀφίσῃ τὴν καταδίωξιν. Τὸ πλήρωμά μας εἶναι εἰς πάντα ἔτοιμον, καὶ ὁ Πιριὺ θωπεύει τὰ πυροβόλα ! Ὡ, ἄς ἀξιωθῶ νὰ συνομιλήσω κατὰ μόνας ἐπὶ τινὰ λεπτὰ μὲ τὸν ἀλαζόνα αὐτὸν βασιλέα τοῦ χρυσοῦ, καὶ ἐφίνω τὴν ζωὴν μου εὐχαρί-

σως εἰς πάντα ὅστις ἤθελε τὴν ζητήσει !
'Αλλὰ τίς εἶναι ἡ κόρη αὐτῆ !»

«2^α μ. μ. ὦρα.

» Η «Ὁραία Κουβαῖς» ἔστρεψε τὴν πρῶ-
μναν αὐτῆς νοτιοανατολικά καὶ πλέει ἐν
πλήρει ὤκεανῷ. Τὰ παράλια τῆς Ἀγγλίας
ἐξηφανίσθησαν εἰς τὸν ὄριζοντα. Τὸ «'Αλ-
μπατρός» ἐπλησίασεν ἀρκετά, καὶ ὁ Θω-
μᾶς λέγει ὅτι διέκρινε διὰ τοῦ τηλεσκοπίου
τοῦ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος γυναῖκα.

» Ἀναμφιβόλως εἶναι ἐκεῖνη !

» Ἡ ἀνάμνησίς της μὲ στενοχωρεῖ ! ἀνα-
πολῶ τὴν πρὸς ἐμὲ συμπεριφορὰν της, ὅταν
ἰσχάτως τὴν εἶδον καὶ θλίβομαι ! «ὦ, διατί
ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἤλθε νὰ ταράξῃ τὴν οἰ-
κογενειακὴν μου ἡσυχίαν !

» Τί θ' ἀπογεινῆ ἐκεῖνη ;

» Τὸ «'Αλμπατρός» εἶναι ὠραῖον πλοῖον,
ἀλλ' ἡ «Κουβαῖς» εἶναι ἐλαφρὰ καὶ ὁ οἶαξ
τὴν στρέφει τόσον εὐκόλως, ὥς νὰ χειρίζετο
τὸν καλλίτερον ἵππον.

» Ὁ γέρω Ζαβακὸς στενοχωρεῖται διὰ τὸ
ἀπρόοπτον αὐτὸ ταξειδίον καὶ ὁ κλαρινο-
παίκτης φοβεῖται. Ἄλλ' ἡ Ροζίτα ὅλη τρυ-
φερότης πρὸς τὸν Ἀνδρέαν φαιδρύνει τὸν
πλοῦν ἡμῶν διὰ τῆς εὐθυμίας της. Ἀδύνα-
τον νὰ μὴ τὴν συμπαθήσῃ τις !

» Βαδίζομεν ἀτάκτως καὶ τὰ μεγάλα ἀτ-
μόπλοια τὰ διελθόντα πλησίον μας· θὰ
μᾶς ἐξέλαβον ὡς δουλεμπόρους.

» Ὁ Θωμᾶς παρετήρησεν ὅτι τῷ κά-
μνουσι σημεῖα ἐκ τοῦ «'Αλμπατρός», ἀλλὰ
προσποιοῖται ὅτι οὐδὲν βλέπει.

» Ἐβδόμη ὦρα τῆς ἐσπέρας. Ἡ νύξ ἐπ-
ῆλθε, νύξ ὠραία μὲ τὴν εὐάρεστον αὐραν
της πνέουσαν πάντοτε νοτιοανατολικά».

» Ἐμακρύνθημεν τοῦ «'Αλμπατρός», θὰ
τὸ ἀνεύρωμεν τάχα αὐρίον ;

» Ἡ νέα ἐπιβάτης, ἣτις καλεῖται ἀπλῶς
Ροζίτα, εἶναι ὡς ἔμαθον παιδίον ἀπωλε-
σθὲν καὶ περιπατεῖ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος
μὲ τὸν Ἀνδρέαν. Ὁ Ἰταλὸς παίζει καθή-
μενος εἰς τὰς ἄκρας τοῦ πλοίου μελαγχολ-
ικούς ἤχους μὲ τὸ κλαρινόν του, οἱ ναῦται
τὸν περικυκλώνουν.

» Οὐδὲν ἄλλο περὶ ἡμᾶς ἢ οὐρανὸς καὶ
θάλασσα : Οὐτε νησιδριον, οὐδὲ πλοῖον ἄλλο
φαίνεται περὶξ.

» Ὁ ἄνθρωπος φαίνεται ἐλάχιστος ἀπέ-
ναντι τοῦ ἄχανου τούτου ! καὶ τὰ πάθη
του ἔπρεπε νὰ καταπαύσῃν. Ἐν τούτοις
ἀδύνατον νὰ καταπνίξω τὰ ἰδικά μου !

» Συναισθάνομαι δύο πράγματα κατακυ-
ρειύοντα τὴν ψυχὴν μου ! μῖσος ἄπειρον, καὶ
ἐν ἄλλο ἀκόμη μεγαλύτερον, ὕπερ δὲν τολ-
μῶ οὐδ' εἰς ἐκυτὸν νὰ ἡμολογήσω.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι μόνον ἄθλιος. Εἴ-
ναι καὶ ἀνάνδρος !

Δ'

Ἐπὶ τοῦ «'Αλμπατρός» ἐπολλαπλασία-
ζον τὰ σημεῖα, καὶ κατὰ τὴν νύκτα ἔρρι-
ψαν καὶ πυροτεχνήματα. Μάταιαι προσ-
πάθειαι ! ἡ «Κουβαῖς» ἦτο τυφλὴ καὶ ἐπρο-
χώρει πάντοτε.

Ὁ πλοίαρχος Καγιὸλ ἠδημῶνει κατὰ
τοῦ ὑποπλοίαρχου.

Ἐγερθεῖς ἀργὰ πρὸς μεγίστην ἐκπληξίν
του, εἶπε πρὸς αὐτόν :

— Σᾶς εἶχον συστήσει νὰ μὲ ἐξυπνήσετε,
κύριε Φερνέυ.

— Ἐὰν ἡ ἀπόστασις ἐβραχύνετο, πλοῖ-
αρχε, ἀλλὰ κυττάξατε.

Τῷ ὄντι, τὸ δικωκόμενον πλοῖον, ἐφαίνοτο
ἐν τῷ ὄριζοντι ὡς μελανὸν σημεῖον ἴσον
λεπτοκαρῶφ.

— Βαδίζομεν ὡς νὰ ἡμεθα χωλοῖ, εἶπεν.
Ἄνοιξε ὅλα τὰ πανιά, διόρθωσε τὸν παπ-
παγάλλο !

— Τρέχομεν 14 μίλια τὴν ὥραν, κύριε
πλοίαρχε, ἀκολουθῶ δὲ τὸν φανόν.

— Δεκατέσσαρα μίλια ; τρέχουν λοιπὸν
σὰν λυσασμένοι αὐτοί ; Καταλαμβάνεις σὺ
τίποτε ἀπ' αὐτά, ὑποπλοίαρχε ;

— Ὅχι.

— Εὐτυχῶς ὁ πλοίαρχος Θωμᾶς μὲ
εἶπε ποῦ πηγαίνουν καὶ θὰ τὸν εὐρωμεν εἰς
τὰς Ἀσόρας. Βαδίζομεν καλῶς ;

— Καλῶς, πλοίαρχε.

Μετὰ μεσημβρίαν ὁ πλοίαρχος Καγιὸλ
ἔσχε στιγμὴν χαρᾶς, ἐπλησίασεν τὴν «Κου-
βαῖδα» εἰς ἕξ μόνον μιλίων ἀπόστασιν, καὶ
πρὸς τὰ σημεῖα ὁ πλοίαρχος ἤρξατο τηλε-
φωνῶν διὰ τοῦ κέρατος :

— Ἐ, πλοίαρχε Θωμᾶ ! εἶναι τὸ «'Αλ-
μπατρός» ποῦ ἔρχεται ὀπισθὲν σου, διάβολε,
δὲν εἴμεθα πειραταὶ !

Ὁ ὑποπλοίαρχος καταγόμενος ἐκ Ροχέ-
λης καὶ ὀνομαζόμενος Λωρᾶν Φερνέυ ἦτο
ἐξάιρετος αὐτῆς· καταταχθεὶς εἰς τὸ βασι-
λικὸν ναυτικὸν διέμεινε εἰς αὐτὸ ἐπὶ τέσ-
σαρα ἔτη καὶ παρητήθη μόνον, ὅπως ὑπη-
ρετήσῃ ὑπὸ τὸν Καγιὸλ ὅστις ἐθεωρεῖτο ὡς
πρώτης δυνάμεως γνώστης τῆς ναυτικῆς ἐπι-
στήμης μ' ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας του.

Σιωπηλός, παρατηρητὴς, ἀπληστος εἰς
ἄκρον, ἐξετέλει αὐτὸς τὸ καθήκον του μετ'
ἄκρας αὐστηρότητος· ἀπέβλεπε νὰ ἀντικα-
ταστήσῃ τὸν Καγιὸλ κατὰ τὴν ἀποχώρη-
σιν του, παρὰ τῷ Ροζενδάλ καὶ ἡ θέσις αὐ-
τῆ ἐθεωρεῖτο ἴση πρὸς θέσιν ναυάρχου.

Χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν ἐκφραζούσαν τὴν
ἐλαχίστην δυσπιστίαν πρὸς τὸν προϊστάμε-
νον αὐτοῦ, ὁ Λωρᾶν, ἀνησύχει μεγάλως ἐκ
πάντων ὅσα περὶ αὐτὸν ἔβλεπε.

Τὸ νὰ ἐγκαταλείψῃ ὁ βαρόνος τοὺς Πα-
ρισίους καὶ τὰς ὑποθέσεις του, καὶ νὰ τρέχῃ
κατόπιν τοῦ πλοίου ἐκείνου, τοῦ ὁποίου ἡ
ταχύτης ἦτο ἑκτακτος, καὶ τὸ ὁποῖον ἔφερε
μεθ' ἑαυτοῦ τὴν νεάνιδα, ἣς ἠκολούθουν τὰ
ἴχνη, ὁ φανὸς ἐκείνος ὁ ἄνευ λόγου ἀνημμένος
εἰς τοὺς ὀπισθίους ἰστούς, ὡς ὁ ὀδηγὸς ἀστήρ,
πάντα ταῦτα τῷ ἐφαίνοντο δυσεξήγητα.

Ἐν τούτοις εἰς οὐδένα ἐξέφραζε τοὺς φό-
βους αὐτοῦ.

Ἡ Μαρία Εὐαγγελία σπανίως ἐφαίνοτο
ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Ἐπροφασίζετο μεγάλην κόπωσιν καὶ κα-
κοδιαθεσίας ἀορίστους· ὁ ὑποπλοίαρχος ὅμως
ἐξεπλάγη διὰ τὸ ἑκτακτὸν αὐτῆς κάλλος,
καὶ τὴν κατῆφειάν της ὅτε ἦτο μόνη· διότι
ἅμα ὁ βαρόνος προσήρχετο αὐτῆ καθίστατο
τρυφερὰ καὶ γλυκεῖα καὶ ὑπὲρ ποτε χαρί-
εσσα.

Καὶ πολλάκις, δεικνύουσα διὰ τοῦ δα-
κτύλου τὴν «Κουβαῖδα», μὲ μὲν διακρινόμε-

νην εἰς τὸν ὄριζοντα, τῷ ἔλεγεν : «Ἐκεῖ θὰ
τὴν εὐρωμεν !

Οὗτος τὴν ἠσπάζετο τότε τρυφερῶς ἀλλὰ
κατὰ βάθος καὶ τοῦ Ροζενδάλ τὰ πρὸς αὐ-
τὴν αἰσθήματα ἐτροποποιήθησαν.

Ἐχρειάζετο νὰ τὴν βλέπῃ καὶ νὰ βυ-
θίξῃ τὰ ὄμματά της εἰς τὰ ἰδικά του ὄμ-
ματα, ὅπως ἐξασκῆ ἐπιρροὴν τινα ἐπ' αὐτοῦ.

Διότι μόλις ἔμεινε μόνος ἐν τῷ διαμερί-
σματί του, τὴν κατηράτο ἐνδομύχως ὡς
ἀφορμὴν τῆς δολοφονίας τοῦ Ρολάνδου.

Ἐν τῇ σιγῇ καὶ τῇ μοναξίᾳ του, ἐν
μέσῳ τοῦ πελάγους, ἠσθάνετο τὸ ἄτοπον
τοῦ σημερινῷ βίου, δν διήγαγε, καὶ τὴν
κατηγόρει ὅτι αὐτῆ τὸν παρέκλινε τοῦ λαμ-
προῦ καὶ ἐπιβάλλοντος σταδίου του καὶ τὸν
παρέσυρεν ἐκεῖ, ἐν μέσῳ τοῦ ὤκεανου κατα-
διώκοντα ἐν μακρινόμενον πλοῖον !

Τὴν ἐβλεπεν ἐν τούτοις καὶ ἡ γοητεία
αὐτῆς τὸν παρέσυρε καὶ ἠσπάζετο ἐρωτύ-
λως τοὺς παρατηροῦντας αὐτὸν ὀφθαλμούς
της καὶ τὴν λαμπρὰν καὶ εὐώδη κόμην της,
καλῶν αὐτὴν διὰ τῶν τρυφεροτέρων ἐπι-
κλήσεων.

Τὴν πρῶϊαν τῆς πέμπτης ἡμέρας, καθ'
ἣν στιγμὴν ὁ ἥλιος ὑψοῦτο ἀπὸ τῆς θαλάσ-
σης φωτίζων φανταστικὸν πανόραμα, ἡ
πλατεῖα καὶ γελαστὴ μορφή τοῦ Ραβού ἐ-
φάνη ἐπὶ τῆς θύρας ἀναγγέλλουσα χαρμο-
σύνας :

— Κύριε βαρόνε, γῆ, γῆ ἐμπροσθὲν μας,
γῆ ὀπισθεν, γῆ παντοῦ, καὶ νὰ σᾶς εἰπῶ
ἦτο καιρὸς, ἐκεῖνα τὰ νερὰ μ' ἐστενοχώρουν !
Ἐὰν ὁ κ. βαρόνος ἤθελε νὰ ὠφελθῇ τοῦ
θεάματος !

Καὶ πράγματι· εἰδὸς τι ὄρους ριφθέντος
ἐν μέσῳ τοῦ κυανοῦ πελάγους ἐφαίνοτο ἐνώ-
πιον τοῦ πλοίου.

Ὁ πλοίαρχος ἀπὸ τῆς γεφύρας συνμε-
ρίζετο τὴν χαρὰν τοῦ θαλαμηπόλου καὶ
τοῦ κύρ Ὀνωρίου, ὅστις τὴν συνείδησιν ἔ-
χων θολὴν, δὲν ἠὲ χαριστεῖτο νὰ εὐρίσκηται
ἐν πλήρει πελάγει ἐπὶ ἀπλοῦ κελύφους.

Καὶ μολοντί θερμοκρασία εὐάρεστος διε-
χύνετο περὶξ αὐτῶν, καθόσον ἐπροχώρουν
πρὸς μεσημβρίαν, ἐπρότιμα νὰ ἐπόδιζον καὶ
νὰ εὐρίσκετο ἐν τῷ πλουσίῳ μεγάρῳ τοῦ
προαστείου Ἁγίου Γερμανοῦ.

Ὡς πρὸς τὸν Μασσαλιώτην, οὗτος δὲν
δυσηρεστεῖτο ἐκ τῆς παρατάσεως τοῦ τα-
ξειδίου, διότι ἦτο ἐν τῷ στοιχείῳ του.

Ἐν τούτοις ἦτο βέβαιος ὅτι ἐκεῖνο ἦτο
τὸ τέρμα τοῦ ταξειδίου των.

Ἐκεῖνα ἦσαν αἱ Ἀσόραι, γῆ ἀνακὺ-
ψασαί ἐκ τῶν ἐγγάτων τοῦ ὤκεανου, γῆ ὀ-
ρεινή, ἔχουσα φλέβας πορφυρίτου καὶ κεκα-
λυμμένη ὑπὸ πλουσίας βλαστήσεως.

Ἐκεῖ τὰ πάντα βλαστάνουσι καὶ αὐξά-
νουσι μετ' ἐκτάκτου ταχύτητος. Λεμονεῖαι,
πορτοκαλεῖαι, ἀλόη καὶ βανάναι.

Καὶ αἱ ἄμπελοι ἠπλοῦν τὰς καταπρα-
σίους βλαστοὺς των ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῶν
λόφων.

Ὁ Ραβού δὲν ἔπαυε θαυμάζων τὸ σαπ-
φεῖρινον ἐκεῖνο χρῶμα τῶν βράχων.

Τὸ πλήρωμα παρετήρει ἐκθαμβεν ἐκ πάν-
των τῶν μερῶν τοῦ πλοίου τὸ θέαμα ἐκεῖνο
καὶ ὁ Ραβού ἀνελάμβανε μέρος τῆς ἄλλοτέ
ποτε εὐθυμίας του, ὅτε παρὰ τὴν πεινίαν

του, ἔζη εὐδαίμων πλησίον τῆς λατρευτῆς του Γερμανῆς.

Τὸ κατὰ τοῦ Ροζενδάλ μῖσός του ἠμβλύθη διὰ τοῦ χρόνου καὶ παρίστατο σχεδὸν ἀδιάφορος εἰς τὰ κοχλάζοντα περὶ αὐτὸν πάθη.

Ὁ ἄνετος βίος, ὃν διήγαγεν, εἶχε παραλήσει τὴν ἐνέργειαν καὶ τὴν ἐντασιν τῆς ὀργῆς του, ἥτις, λεχθῆτω ἐν παρόδῳ, δὲν ἦτο καὶ ἐκ φύσεως πολὺ αὐστηρά.

Ἐπειτα ὁ Ροζενδάλ τὸν μετεχειρίζετο μετὰ γλυκύτητος καὶ σχεδὸν ὡς φίλον· τὸν καθίστα κοινὸν πάσης ἀνίας του, καὶ πρὸ αὐτοῦ παρίστατο εἰς ἕνα, μὲ τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ προτερήματα αὐτοῦ. Ἐφθασε δὲ ἐπὶ τέλους εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι μὲ ὅλα τὰ πλοῦτη του, ὁ ἄρχων οὗτος τοῦ αἰῶνός του ἦτο ἀπλοῦς θνητὸς καὶ ἠδύνατο νὰ σφάλλῃ, ὅπως καὶ πᾶς ἄλλος.

Ὡς πρὸς τὸν πλοίαρχον, οὗτος ἐπεσκόπει πᾶσαν κίνησιν τῆς «Ὠραίας Κουβαίδος», φρονῶν ὅτι ἤθελε λοξεύσει καὶ ρίψει ἄγκυραν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Ἀγράφ, τὴν πρωτεύουσαν τοῦ ὠραίου ἐκείνου ἀρχιπελάγους, τοῦ πραγματικοῦ τούτου κήπου τῆς Ἀρμίδος.

Πρὸς μεγίστην του ὁμως ἐκπληξιν, αὕτη ἐξηκολούθει τὸν δρόμον της, ὡς βέλος ριφθὲν ὑπὸ χειρὸς εὐρώστου καὶ ἀνδρείου σκοπευτοῦ, χωρὶς κἂν νὰ προσέξῃ πρὸς τὰς νήσους καὶ ἐδέησε νὰ διατηρήσῃ τὸ «Ἀλμπατρός» πᾶσα αὐτοῦ τὰς δυνάμεις ὅπως μὴ ἀπαλέσῃ τὰ ἴχνη της.

— Ἐ, πλοίαρχε! βλέπεις; ἠρώτησεν ὁ ὑποπλοίαρχος.

— Τί νὰ ἴδω;

— Τὴν «Ὠραία Κουβαίδα».

Ὁ Μασσαλιώτης ἐγρύλισεν.

Ὁ ὑποπλοίαρχος ἐπανάλαβε:

— Περπαταίε καλά! ἀλήθεια; καὶ ποῦ θὰ τοὺς πιάσωμεν;

— Εἰς τὴν Ἀθάνναν, διάβωλε!

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ θελήσῃ ὁ βαρόνος.

Τῷ ὄντι δὲ οὗτος, βαρυνθεὶς καὶ κατατρυχόμενος ὑπὸ διαφόρων προαισθημάτων, ἐδίσταζε.

Ἡ ταχύτης αὕτη τοῦ διωκομένου πλοίου, ἤρχισε νὰ τὸν ἀνησυχῇ.

Δὲν ἀπέσπα τοὺς ὀφθαλμούς ἀπὸ αὐτοῦ, διότι ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ τὸ τέκνον του καὶ ἔβλεπεν ὅτι τοῦτο, ἀπέφευγε νὰ ἐνοήσῃ ὅτι τὸ ἐκάλου παντοιοτρόπως νὰ σταθῇ.

Ἄλλ' ἐν βλέμμα τῆς Μαρίας, τὸν ἐνίσχυσεν ἐν τῇ ἀποφάσει του.

— Ἐκάμαμε τόσον δρόμον καὶ τώρα νὰ ὀπισθοδρομήσωμεν; τῷ εἶπε.

Καὶ ἐπρόσθεσε μειδιῶσα τρυφερῶς:

— Θὰ ἴδῃς, ἄλλως τε, τὸ μέρος, εἰς ὃ εἶδον τὸ πρῶτον τὸ φῶς!

Καὶ δι' ἐν τοιοῦτον μειδιάμα πᾶς τις θὰ ἐρρίπτετο εἰς καμίνους πυρός!

Διὰ τοῦτο ὁ βαρόνος, ποιήσας νεῦμα ὑποταγῆς, εἶπεν εἰς τὸν πλοίαρχον:

— Ἐμπρός!

Ἡ μικρὰ Βαρθάρα ἐν τινι γωνίᾳ συσπυρωμένη ἐκλαίεν. Εὕρισκετο μακρὰν τῆς πατρίδος της καὶ ὡς ἐπίστευε τῶν λα Βιλλωδαί.

Ὁ Ραβού ἐν τούτοις τὴν παρηγόρει ὁσον ἠδύνατο.

Τὸ «Ἀλμπατρός» διήλθε διὰ τῆς διόδου τῆς μεταξὺ τῶν ὠραίων Ἀσσόρων ἀνοιγμένης, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον αὐταὶ ἐξηφανίζοντο εἰς τὸν ὀρίζοντα, ὡς εἰ ἐβυθίζοντο ἐν τινι ἐπαναστάσει τῶν στοιχείων τοῦ πλανήτου μας, καὶ ἡ θαλαμηγὸς ὤρμησεν ἐκ νέου ἐν τῇ ἀπέριφῳ ἐκτάσει τῶν ὑδάτων.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ὁ Ἰωάννης λα Βιλλωδαί ἐσημείου ἐν τῷ ἡμερολογίῳ του:

«11 Νοεμβρίου.

» Πνέει πάντοτε ὁ αὐτὸς ἄνεμος καὶ τὸ πλοῖόν μας παρήλθε τὰς Ἀσσόρας, μεταξὺ τοῦ Ἁγίου Μιχαὴλ καὶ τοῦ Τεβείρα. Ὁποῖον μαγευτικὸν πανόραμα!

» Ἡ Ροζίτα ἔλεγεν εἰς τὸν Ἀνδρέαν:

» — Πῶς ἐπεθύμουν νὰ διέλθω τὸν βίον ἐν μιᾷ τῶν νήσων τούτων μετὰ σοῦ!

» Ἐσκέφθην τὴν ἄλλην! εἶναι αἰσχος καὶ ὁμως τὸ ἠμολογῶ, ὃ ἔρωσ μου ἔμεινεν ἄθικτος!

» Ὁ Θωμᾶς καταγίνεται! δὲν γνωρίζω τί σκοποὺς ἔχει, ἀλλ' ἐμπιστευομαι εἰς αὐτόν.

» Ὁ γέρον Ζαβκαὸς εἶναι μονομανῆς· ἐσύναξε τὸ πλήρωμα καὶ ἐπεχείρησε νὰ τοῦ μάθῃ χορόν, ἐνῶ ὁ Ματθαῖος παιζεῖ τὸ κλαρινόν του!

» Ὁ γέρον χαιρεῖ μαθὼν ὅτι πρόκειται νὰ υπάγωμεν εἰς Ἀμερικὴν ἐλπίζων νὰ κερδίσῃ πολλὰ χάρις εἰς τὴν μαθήτριά του! εἶναι ἀβλαβὴς παράφρων!

» Τίς θὰ ἐπίστευεν ὅτι ταξείδιον οὕτως εὐχάριστον θὰ ἔχει τέρμα τραγικόν!

» Ὁ κχιρὸς καθίσταται ἐξικισίως ὠραῖος!

» Πόσον ὠρὰ εἶναι ἡ Ρόχη ἀπέναντι τῶν λαμπρῶν χρωμάτων αὐτῶν τῶν μερῶν καὶ ὁμως τὴν ἀναπολῶ μετὰ θλίψεως!

» Ἡλπισα νὰ ἀναπαυθῶ πλησίον τῶν προγόνων μου, εἰς τὴν μικρὰν αὐτῆς ἐκκλησίαν καὶ τίς οἶδε ποῦ τὰ ὀστά μου καὶ τὰ ὀστά τῶν ἀδελφῶν μου θὰ διασπαρῶσι.

» Σκέπτομαι, χωρὶς νὰ τολμῶ νὰ τὸ ἐκφράσω ὅτι ἴσως θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ παραιτιθῶ τῆς ἐκδικήσεως καὶ νὰ ὑποταχθῶ εἰς τὸ πεπρωμένον μου!

» Ὁ Θωμᾶς ἀνησύχησεν ἐφοβήθη μήπως ὁ βαρόνος ἀπαυδήσας ποδίσῃ! Ἀλλὰ τὸν ἀφίνει ἡ Μαρία!

» Τίς εἶναι ὁμως ἡ νεῆπις αὕτη, ἡ ἀκολουθουμένη ἀπὸ ἕνα παράφρον καὶ ἕνα ὀργανοπαίπτην, ἣν ἀκολουθεῖ παντοῦ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

» Ὁ Θωμᾶς ἐλθὼν πλησίον μου ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον σιωπηλός, ἔπειτα μοὶ εἶπε:

» — Φίλε μου, δὲν μᾶς μένει πλέον παρὰ τὰ ἐτοιμασθῶμεν διὰ τὸν ἀγῶνα· εἶσαι εἰ ταίμος;

» — Βεβαίως.

» — Τότε, κύριε βαρόνε, κηκὸς διάβολος σὲ ὀδηγεῖ ἐδῶ.

» Ἐσκέφθην ὅτι ὁ δαίμων οὗτος ἦτο τρωτόντι πολὺ γοητευτικός.

» — Καὶ τώρα φεύγομεν· θὰ πάμε σὲ μέρος ὅπου τὸ «Ἀλμπατρός» καὶ ἡ «Κουβαίς» θὰ συνομιλήσουν· αὐτοὶ δὲ οἱ κύριοι δὲν θὰ μᾶς ἐνοχλήσουν, εἶπεν ὁ Θωμᾶς.

» — Τρίκροτον διήρχετο πλησίον ἡμῶν.

» Μᾶς ἐχαιρέτισε διὰ τῆς τριχρόου σημαίας του.

» Ἀνταπεδώκαμεν τὸν χαιρετισμὸν ἐν συγκινήσει.

» Ὅταν βλέπῃ τις τὰ χρώματα τῆς σημαίας του μακρὰν τῆς Γαλλίας, νομίζει ὅτι εὕρισκεται ἐν τῇ πατρίδι του».

«16 Νοεμβρίου.

» Πέντε ἡμέρας μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ θαλάσσης.

» — Τὸ πλοῖόν μας ἀφῆκε τὴν φέρουσαν κατ' εὐθείαν εἰς Κούβαν. Συνήθως ἀιέρχεται τις διὰ τῆς Φλωρίδος ἢ κατέρχεται διὰ τοῦ Ἁγίου Δομινίκου.

» Ἡ «Ὠραία Κουβαίς» διευθύνεται μετὰ τῶν δύο αὐτῶν σημείων διὰ νὰ καταλήξῃ εἰς μέρος, ἐνθα μόνον πειραταὶ προσορμίζονται.

» Ἡ «Ὠραία Κουβαίς». Αὐτὸ τὸ ὄνομα ἔπρεπε νὰ ἐγείρῃ τὰς ὑπονοίας του. Ἀλλοῖμονον! πῶς τυφλοῦνται οἱ ἄνδρες ὅταν ἀγαπῶσιν!

» Ἄλλ' εἶναι καὶ τόσον ὠραία!

» Εἰς ναύτης ἐφθασε κράζων: «Γῆ! γῆ!»

» Ἐφθάσαμεν.

» Πρὸ τινῶν λεπτῶν ἡ «Ὠραία Κουβαίς» πλέει πλησίοντος.

» Τὸ «Ἀλμπατρός» μόλις διακρίνεται εἰς τὸν ὀρίζοντα.

» Ὁ πλοίαρχος φωνάζει: «Θεέ μου! τί θὰ συμβῇ μετ' ὀλίγον;»

Ἐδῶ παύουσιν αἱ σημειώσεις τοῦ Ἰωάννου, διότι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἠτοιμάσθη νὰ λάβῃ ἐνεργὸν μέρος ἐν τῇ ἐτοιμαζομένῃ σκηνῇ.

Ἡ «Κουβαίς» εἰσῆλθε τῷ ὄντι εἰς εἶδος τι σωρείας νήσων καὶ ὑφάλων ἄμμου εἰς τὸ βορεινὸν ἄκρον τοῦ ἀρχιπελάγους τῶν Λουκαί.

Αἱ νῆσοι εἶναι περὶ τὰς ἐξακοσίας πενήκοντα ἐσπαρμέναι κατὰ τύχην ἐπὶ ἐπικινδύων ἀμμοῶν ὑφάλων τοῦ Βακαμά.

Ἄλλοτε τὸ ἀρχιπέλαγος τοῦτο ἐσυχνάζετο μόνον ὑπὸ ληστῶν καὶ μολονότι εἰς ἄκρον γόνιμον, μένει καὶ σήμερον ἐτι ἀκατοίκητον ἐκτὸς ἐὰν πλησιάσωσιν εἰς αὐτὸ τὰ τέκνα τῶν πειρατῶν ἀκολουθοῦντα τὰ ἴχνη τῶν προγόνων των.

Ἐκεῖ ἐσκόπευεν ὁ Θωμᾶς λα Βιλλωδαί νὰ σύρῃ τὸν ἀντίπαλόν του.

Καὶ ἦτο ὑπερήφανος διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του, ὡς ὁ καλλιτέχνης ὅταν διδῇ τελευταῖον χεῖρ εἰς τὸ ἐπιτυχὸν ἔργον του.

Ἐκατέρωθεν τῆς «Κουβαίδος» ὑψούντο αἱ νῆσοι, ἐνῶ ἐνώπιόν της ἠνοίγετο ἡ διωρὺς τῆς Προνοίας, ἀπέραντος διόδος χαίνουσα, βυθιζομένη ἐν μέσῳ τοῦ ἀρχιπελάγους ὡς πλατὺς ποταμὸς διασχίζων αὐτὸ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον.

Ὁ Θωμᾶς ἠγάλλετο.

Ἐμετρίσε τὰ ἰστία τῆς «Κουβαίδος», ὅπως δώσῃ καιρὸν εἰς τὸν πλοίαρχον Καγιόλ νὰ τὸν φθάσῃ, καὶ νὰ ἰδῇ ὅτι ἦτο ἀποφασισμένος νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν διώρυγα, ἥτις ἠνοίγετο ἀκριβῶς ἐνώπιον τοῦ πλοίου.

Ἐπὶ τοῦ «Ἀλμπατρός» καὶ ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος εὕρισκοντο τεθορυβημένοι· ἡ ἀλλαγὴ αὕτη τῆς ὁδοῦ τοῖς ἐφαίνετο παράδοξος.

— Διατί νὰ μὴ ἀκολουθήσῃ τὴν εὐθεΐαν ;
— Τίς ἰδιότροπος ὄρεξις ἴσῳ τὴν «Κου-
βαΐδα».

Ὁ ὑποπλοίαρχος κατέστη εἰρωνικώτερος.
— Εἰπήτέ μου πλοίαρχε, εἶπεν εἰς τὸν
προϊστάμενόν του, ἐννοεῖτε τίποτε ;

— Τί νὰ ἐννοήσω ;

— Αὐτὸν τὸν δρόμον ;

— Καθόλου καὶ σεῖς ;

— Οὐτ' ἐγὼ πού πηγαίνομεν ;

— Εἰς τὴν Ἀθάναν.

— Διὰ τῆς γελοίας αὐτῆς ὁδοῦ ! εἶναι
ἰδιότροπος ὡς φαίνεται ἡ «Ὀραία Κουβαΐς».

Ὁ πλοίαρχος ἔστρεψε τὰ νῶτα.

— Ὅλοι οἱ ὁρμίαι φέρουν εἰς τὴν Ρώμην,
εἶπεν.

Ἡ Μαρία Εὐαγγελία κατέστη φαιδρά.

Ἡ ὥρα τῶν ἐξηγήσεων ἐπλησίαζει !

Τὰ ἄγρια ἐκεῖνα μέρη τὰ ὑπὸ τοῦ φωτός
λουόμενα, ἀλλ' ὁμοιάζοντα πρὸς ἀνθρωπο-
σφαγεῖα τῆ ἰδέκνουν τοὺς σκοπούς τοῦ
Θωμά.

Ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ «Ἀλμπατρός» ἵστα-
μένη καὶ ἐριδομένη ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνός της,
ἐφαίνεται θαυμάζουσα τὸ ἐξαισίον ἐκεῖνο
πανόραμα· πράγματι ὅμως ἐπέπετο τὴν
ἐκπληξίν ἧτις ἀνέμενε τὸ Ροζενδάλ !

Αἶφνης δὲ ἡ «Κουβαΐς» διορθώσασα τὰ
ἰστία της εἰσήλθεν ἐν τῇ διώρυγι καὶ ἐξη-
φανίσθη.

Ἦτο ἡ ὀγδόη πρωϊνῆ ὥρα.

Πρὸς τὰ ἀριστερὰ τῆς διώρυγος μακρὰ
ἀμμόδης ἕκτασις μόλις φαινομένη εἰς τὴν
μίαν ἄκρην αὐτῆς, ἐκρύπτετο ὀλόκληρος
ὑπὸ τὰ ὕδατα.

Πρὸς τὰ δεξιὰ αἱ ἀπορρώγες καὶ μαρ-
μαρώδεις ἀκταὶ τοῦ Βαμαῆ σχηματίζουσι
βαθεῖαν τινὰ ἀνώμαλον χαράδραν, τρίγωνον,
ἐν ἧ εἰσήλθεν μετ' ἐκτάκτου ταχύτη-
τος ἡ «Ὀραία Κουβαΐς» διανύουσα τὰ 15
μιλιά της καθ' ὥραν, καὶ κρυπτομένη ἀπὸ
τὰ ὄμματα τῆς ἀντιπάλου της, ὑπὸ τῆς
ἀκροτάτης προεξοχῆς τῆς μεγάλης νήτου,
ἧτις προβαίνει ἐν τῇ διώρυγι ἐν εἶδει ἀκρω-
τηρίου καὶ φέρει τὸ παράδοξον ὄνομα τοῦ
«Φανοῦ» ἢ τοῦ «διακρήτου τείχους».

Ὁ Θωμάς λὰ Βιλλωδαὶ ἐγνώριζε κάλ-
λιστα τὰς ἀκτὰς ἐκεῖνας.

Ἐν Βαμαῆ ἡ βλάστησις εἶναι θαυμασία,
ἀλλὰ πᾶσαι σχεδὸν αἱ γαῖαι αὐτῆς εἰσὶν
ἀκαλλιέργητοι. Τὸ μέγιστον μέρος αὐτοῦ
ἔχει μεταβληθῆ ὡς ἐκ τῆς γονιμότητος τοῦ
ἑδάφους εἰς δάση ἀδιάβητα καὶ σχεδὸν ἀ-
νεξερεύνητα.

Μεγαλοπρεπῆς βράχος, ἐγείρεται εἰς τὸ
βάθος τοῦ κόλπου καὶ καλύπτει τὴν μόνην
προσιτὴν παραλίαν.

Ὁ βράχος οὗτος καλεῖται ὁ «Χρυσῶς
Βράχος».

Ἐκεῖ ἔσθη ὁ πλοίαρχος Θωμάς περι-
στέλλων τὰ ἰστία αὐτοῦ, τὴν 16ην Νοεμ-
βρίου κατὰ τὴν μεσημβρίαν ἀκριβῶς.

Τὸ «Ἀλμπατρός» ἀπέιχε περὶ τὰ 16
μίλια καὶ ἤρχετο δι' ὅλης τῆς ταχύτητος
αὐτοῦ ἐπὶ τῆς «Ὀραίας Κουβαΐδος».

Ὁ «Χρυσῶς Βράχος» ὑπέρεκειτο αὐτῆς,
εἶχε τὴν κορυφὴν κεχρυσωμένην ὑπὸ τοῦ
φωτός τῶν τροπικῶν, καὶ ἐφαίνετο ὡς τὸ
ὑπόβαθρον τοῦ ἀγάλματος τῆς τύχης.

Ἡ «Ὀραία Κουβαΐς» ἀπέκλειε τὴν ὁδο-
ν, ἀλλ' οὐδ' ἔγνος ἄλλου πλοίου ἐφαίνετο
πείρξ καὶ οὐδὲ ἡ παραμικρὰ σκια καπνοῦ
ἐθόλου τὸ σαπφείρινον χρῶμα τοῦ ὀρίζοντος.

Εὐρίσκειτό τις ἐκεῖ ἐν πλήρει ἐρημίᾳ, καὶ
ὁ μονότονος φλοῖσθος τῶν κυμάτων θραυμέ-
νων ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ἐτάρασσε τὴν ὑγρὰν θερ-
μότητα τῆς ἀτμοσφαιρας, ἧτις ἀποκοιμί-
ζει καὶ παραλύει τὰς δυνάμεις καὶ αὐτῶν
τῶν στοιχείων.

Εἶχε μόλις ἀγκυροβολήσει, πρὸ τινων λε-
πτῶν ἐκεῖ, τὸ πλοῖον τῶν λὰ Βιλλωδαί, ὅτε
νέον πλοῖον εἰσώρμησεν εἰς τὴν διώρυγα
καὶ ἀπέκλεισε τὴν ὁδόν.

Ἦτο μεγαλοπρεπῆς φαλινοθήρας, τοῦ
ὁποῦ τοῦ πλήρωμα συνέκειτο ἐξ ὀκτῶ ρω-
μαλέων μαίρων.

Εἰς μόνος λευκὸς διηθῆνε τὸ πηδάλιον.
Ὁ λευκὸς οὗτος γεννηθεὶς μεταξὺ Νάν-
της καὶ Σαίν Ναζαίρ, ἦτο ἀρχαῖος φίλος
τοῦ Θωμά λὰ Βιλλωδαί· ἡ πάλη τοῦ
βίου τὸν εἶχε ρίψει εἰς τὰς ἐρήμους ἐκεῖνας
ἀκτὰς.

Ὀνομάζετο Δαντέκ καὶ κατῴκει εὐρύ-
χωρον ἐπαυλιν, κρυπτομένην ὑπὸ τοῦ Χρυ-
σοῦ Λόφου.

Καθ' ἣν στιγμὴν οἱ φαλινοθήραι ἐπλη-
σίασαν τὴν «Κουβαΐδα» ὁ πλοίαρχος αὐ-
τῆς καὶ ὁ Ἰωάννης λὰ Βιλλωδαί συνδιε-
λέγοντο ζωηρῶς μετὰ τοῦ Ἀνδρέου.

Οὗτος ἀνίστατο πάση δυνάμει εἰς τὰς
προθέσεις τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, ἀλλ' ἰδὼν
τὴν σταθερότητα τῆς ἀποφάσεώς των, ἠρ-
νήθη νὰ τοὺς ἐγκαταλείψῃ, εἰπὼν ὅτι θὰ
συνεμερίζετο τὸ πεπρωμένον των.

Κατεβίβασαν τότε εἰς τὴν φαλινοθήραν τὸν
Ζαβακόν, τὸν κλαρινοπαίκτην καὶ τὴν Ρο-
ζίταν, ἧτις δὲν συγκατετέθη εἰς τοῦτο παρ'
ὅταν τὴν διεβεβαίωσαν ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ
ἤρχετο πρὸς αὐτὴν καὶ ὁ Ἀνδρέας.

Τὸ «Ἀλμπατρός» προέβαινε, ἀλλ' ἦτο
ἐτι ἀρκούντως μακρὰν ὅπως μὴ ἴδῃ τοὺς
χειρισμοὺς τῆς «Κουβαΐδος» καὶ τὴν ἀπο-
βίβασιν τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν ἀκτὴν τὴν
κρυπτομένην ὑπὸ τοῦ Χρυσοῦ Λόφου.

Οἱ βρετανοὶ τοῦ πληρώματος τῆς «Κου-
βαΐδος» ἴσταντο σοβαροὶ καὶ τοιαύτη σιγὴ
ἐβασίλευεν ἐν αὐτῇ, ὥστε ἐνόμιζε τις ὅτι
ἀνέμενον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὴν ἐναρ-
ξίν τῆς μάχης.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Ροζίτας, ὄρι-
σθη εἰς ἕκαστον τῶν ναυτῶν ἡ δι' αὐτὸν
ἀποφασισθεῖσα θέσις καὶ τὰ τέσσαρα πυρο-
βόλα ἐδείκνουν ἀπειλητικὰ τὸ στόμιον αὐ-
τῶν.

Ἐκ τῆς στάσεως τῶν ναυτῶν διέκρινέ
τις ὅτι ἐγνώριζον τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ πλοίαρ-
χος εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς ἕκαστον αὐτῶν χί-
λια σκούδα, ἐὰν κατῴρθουν νὰ βυθίσωσι τὸ
«Ἀλμπατρός».

Τὸ συμφέρον ἐξῆπτε τὸν ζῆλον αὐτῶν.

Οἱ βρετανοὶ σπεύδουσιν ὅταν πρόκειται
νὰ παρευρεθῶσιν εἰς μάχην καὶ μετὰ τὴν
ὑπόσχεσιν τοῦ πλοίαρχου ἦσαν ἀποφασι-
σμένοι νὰ τὸν ὑποστηρίξωσι μὲ θυσίαν τῆς
ζωῆς των.

Τὴν πρώτην ὥραν μ. μ. διέκρινέ τις κα-
θαρῶς τὴν θαλαμηγὸν μὴ ἀπέχουσαν πλέον
τῶν 5 ἢ 6 μιλίων, τῆς ἀντιπάλου της.

Ὁ πλοίαρχος Καγιόλ ἔπλεε πλησίον
πρὸς τὴν «Ὀραίαν Κουβαΐδα».

Τότε ὁ πλοίαρχος Θωμάς, ὕψωσε λευκὴν
σημαίαν ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἰστοῦ καὶ ἡ φα-
λαινὴς ἀφ' ἀπεβίβασεν εἰς τὴν ἐπαυλιν τὴν
Ροζίταν καὶ τοὺς συντρόφους αὐτῆς ὤρμησε
κωπηλατῶν πρὸς τὴν «Κουβαΐδα».

Ὁ Θωμάς ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Δαντέκ ἐπι-
στολὴν ἐν μεγάλῳ σχήματι ἐπὶ τῷ φακέλλῳ
τῆς ὑποίας ἀνεγίνωσκε τις :

«Τῷ κυρίῳ βαρόνῳ Ροζενδάλ.»

«Ἐπὶ τοῦ πλοίου του.»

— Εἶσαι ὁ μεσάζων μας, εἶπε πρὸς αὐ-
τὸν ὁ Θωμάς.

Ὁ ἄποικος διέταξε τοὺς ἐξ μαύρους του
νὰ κωπηλατήσωσι ζωηρῶς στρεφόμενοι τὴν
φορὰν ταύτην πρὸς τὸ «Ἀλμπατρός» καὶ
ἔσθη ἐντὸς βολῆς πυροβόλου ἀπὸ τῆς «Κου-
βαΐδος.»

— Ἐ ! πλοίαρχε, εἶπεν ὁ δεύτερος ἀπο-
τεινόμενος πρὸς τὸν Καγιόλ ἐρειδόμενος ἐπὶ
τῆς γεφύρας τοῦ πλοίου, ἀκούεις ;

— Κάλιστα.

— Βλέπεις τὴν λέμβον ἧτις διευθύνεται
πρὸς ἡμᾶς ;

— Κάλιστα.

— Ἐννοεῖς τί τοῦτο σημαίνει ;

— Διόλου.

— Ἐὰν ἐτόλμων, πλοίαρχε, θὰ σοὶ ἔλεγον
ὅτι ἠννόησα ὅτι ἀφ' ὅτου ἀνεχωρήσαμεν ἐξ
Ἀθῆνης, συρόμεθα πρὸς παγίδα ἐπιτηδῆς
στηθεῖσαν πρὸς ἡμᾶς· καὶ ὅτι αὐτὸ τὸ δια-
βολόπλοιο ἐπαίξει μαζῇ μας σὰν τὴν γάτα
μὲ τὸ ποντικᾶκι.

— Λές ; μὰ τότε τὸ ποντικί, αὐτὴ τὴ
φορὰ τοῦλάχιστον, εἶναι μεγαλείτερον ἀπὸ
τὴν γάτα.

— Ἴσως, ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι οἱ χειρισμοὶ
οὔτοι κρύπτουσιν ἀχρεῖόν τι παίγιον, εἰς ὃ
θὰ ριφθῶμεν ὡς μωροί.

— Στῆτε, ἐκρύψασεν ὁ Μασσαλιώτης
ὅστις ἤρξατο ὑποπτέων τι, ὡς ὁ ὑποπλοίαρ-
χος αὐτοῦ· ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ὄριση τὸν
κίνδυνον καὶ ἤθελε ν' ἀναμείνη τὴν ἀφίξιν
τῆς λέμβου, ἧτις μικρὸν ἀπέιχε πλέον τῆς
θαλαμηγοῦ.

Ὅταν τὸ πυροβόλον ἠκούσθη καὶ ἠννό-
ησαν ὅτι ἐπρόκειτο ν' ἀγκυροβολήσωσιν, ὁ
Ροζενδάλ καὶ ἡ κρεολός, ὁ Ραβου καὶ ὁ φί-
λος αὐτοῦ Ὀνώριος, ὃν ἐμίσει ἐνδομύχως
καὶ κατεφρόνει βαθεῖως, καθὼς καὶ ἡ μικρὰ
Βαρβαρὰ ὤρμησαν ἐπὶ τῆς γεφύρας.

Ἐκ τῆς φαλινοθήρας αὐτοῦ ὁ Δαντέκ
ἐθαύμαζε παντοιοτρόπως τὴν θαλαμηγόν.
Καὶ ἦτο τῷ ὄντι πλοῖον ἄξιον τοῦ κυ-
ρίου του !

Ἰδὼν τὴν «Κουβαΐδα» ἀποφράσσαν
τὴν ὁδόν τὸ «Ἀλμπατρός» ἐμίμηθη αὐ-
τὴν, κατεβίβασε τοῦτέστι τὰ ἰστία καὶ ἀ-
νέμενε τὴν φαλινοθήραν.

Ὁ ἄποικος ἐκίνη εἰς τὸν ἀέρα τὸν λευ-
κὸν φάκελλον, κράζων :

— Διὰ τὸν «βαρόνον Ροζενδάλ.»

— Μπᾶ κρῖμα ! εἶπεν ὁ Καγιόλ· γιὰ ἕνα
γράμμα τόσα νάξια !

— Ἀνάγνωσον.

— Θέλεις ἀπάντησιν ;

— Βέβαια.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία μετέβαλεν ὄψιν.

Δι' αὐτὴν ἦτο ἡ στιγμή κρίσιμος, διότι μόνη αὕτη ἠννόει τὰς κινήσεις τοῦ ἔχθρου.

Μέχρις ἐκείνου περιέβαλε τὸν βαρόνον διὰ θωπειῶν καὶ περιποιήσεων λεπτοτάτων.

Ἦδη κακεντρεχὲς μειδιάμα, διήνοιγε τὰ χεῖλη αὐτῆς.

Μακρυνθεῖσα ὀλίγον αὐτοῦ, καὶ στηριχθεῖσα ἐπὶ τῶν κιγκλίδων τῆς γεφύρας παρετήρει λοζῶς τὸν ἔραστὴν αὐτῆς.

Τὸν ἔραστὴν της !

Θὰ ἐμάνθανε μετ' ὀλίγον ἐκείνος ποίαν ἀξίαν εἶχεν ὁ ἔρωσ οὗτος, καὶ πῶς αὕτη ἡ ἀσθενὴς καὶ ἀδύνατος γυνὴ μεταχειρισθεῖσα τὰ φυσικὰ ὄπλα της, μόνη καὶ ἄνευ μέσων ἐξεδίκηθη !

Ἦθελε ν' ἀποπλύνη τὸ παρελθόν, ἀλλὰ νὰ τὸ ἀποπλύνη διὰ τοῦ αἵματος.

Ἄναμφιβόλως τὸ παρελθόν αὐτὸ θὰ ἦτο ἐγκεχαραγμένον ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ βαρόνου καὶ ἤθελε δικαίως κρίνει, ὅτι πᾶν μέσον εἶναι συγχωρητὸν εἰς τὰ τέκνα, ὅπως ἐκδικήσωσι τὸν πατέρα.

Δὲν θὰ παρίστατο ἀνάγκη ἐξηγήσεων μεταξὺ των !

Διὰ πρώτου βλέμματος ὁ βαρόνος θὰ ἠννόει τὰ πάντα !

Ὡ! πῶς θὰ προσεβάλλετο ἡ ἀλαζονία του, ὅταν θὰ ἐμάνθανεν ὅτι ἐνεπαίχθη τοιοῦτοτρόπος, καὶ ποία θὰ ὑπῆρχεν ἡ ἀπογοήτευσίς του καὶ ἡ θλίψις του, ἂν τὴν ἠγάπα ἀκόμη, ὅπως πρὸ μικροῦ ἔτι τὸ ὤμνυε πρὸς αὐτὴν !

Ὁ ὑποπλοίαρχος ἐν τούτοις ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ἀποίκου, καὶ τὴν ἔφερε πρὸς τὸν κύριον αὐτοῦ.

Ἄλλ' ἡ κρεολὸς δὲν ἔλαβε τὴν προσδοκωμένην ἰκανοποίησιν.

Ἄναγινώσκων τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην ὁ βαρόνος, συνέσπασε μόλις τὴν ὄφρυν καὶ οὐδὲ λέξις διέφυγε τῶν χειλέων του.

Οὔτε κἂν ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος της.

Ἄλλ' ἀποταθεὶς εὐγενῶς πρὸν τὸν ἀπεσταλμένον, τῷ εἶπεν :

— Περιμένετε, παρακαλῶ, μίαν στιγμήν.

Καὶ διὰ νεύματος ἐκάλεσε τὸν πλοίαρχον καὶ τὸν ὑποπλοίαρχον αὐτοῦ.

Οἱ δύο ἀξιωματικοὶ τὸν ἠκολούθησαν εἰς τὸ διαμέρισμα αὐτοῦ, οὔτινος ἔκλεισαν τὴν θύραν.

— Ἄναγνώσατε ἀμφότεροι, εἶπεν.

Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο βραχεῖα, ἀλλ' ἐκφραστικὴ.

ἌΚύριε βαρόνε,

»Τὸ πλοῖόν μας, ἐνῶ ἐπιβαίνομεν ἐγὼ καὶ ὁ ἀδελφός μου, εἶνε τῆς αὐτῆς δυνάμεως μετὰ τοῦ ἰδικοῦ σας καὶ ἂν ὑπάρχη ὑπεροχή, αὕτη ἀνήκει εἰς ὑμᾶς.

»Ἐχόμεν τέσσαρα πυρεθόλα καὶ ἔχετε ἔξ· καὶ τὸ πλήρωμά σας εἶναι πολυαριθμότερον.

»Εὐρισκόμεθα ἐν ἐρήμῳ καὶ ἡ θέσις αὕτη εἶναι καταλληλοτάτη πρὸς νόμιμον μονομαχίαν.

»Μὲ προσεβάλατε θανασίμως, τὰς τοιοῦτου δὲ εἶδους προσβολάς, μόνον αὐτοπροσώπως δύναται τις νὰ ἐπανορθώσῃ. Θέλω νὰ κτυπηθῶμεν. Ὡς προσβληθεὶς, ἔχω τὴν ἐκλογὴν τοῦ τόπου καὶ τοῦ ὄπλου.

»Ἐν ἐκ τῶν δύο πλοίων θὰ βυθισθῇ. Σεῖς μάλιστα, ὡς πλουσιώτατος, δύνασθε νὰ ἐξαγοράσετε τὴν ζωὴν τῶν ναυτῶν σας.

»Σὰς παραχωρῶ μίαν ὥραν ὅπως ἀποφασίσσητε.

[Ἔπεται συνέχεια.]

ΤΟΥΤ

Οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των καὶ οἱ νεωστὶ ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ ἀπὸ 1^{ης} παρ. Νοεμβρίου εἰς τὰ ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ λαμβάνουσι :

ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ,
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ,
ΤΟΝ ΑΓΓΕΛΟΝ ΠΙΤΟΥ,
ΤΗΝ ΚΟΜΗΣΣΑΝ ΣΑΡΝΥ,
ΤΟΝ ΙΠΠΟΤΗΝ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ.

Ἄπαντα συνέχεια, ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν
τεμῆς τῶν φρ. 25 διὰ 15 μόνον.

ΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΑΣ (μετὰ εἰκόνων)
ΤΑ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΣΙΝ ἜΤΗ » »
ΤΟΝ ΥΠΟΚΟΜΗΤΑ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ (μετὰ
εἰκόνων) τόμοι 12.

Ἄπαντα συνέχεια, ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν
τεμῆς τῶν φρ. 25 διὰ 15 μόνον.

(Τὰ ταχυδρομικὰ τέλη εἰς βάρος τῶν κκ. συνδρομητῶν.)

Πρὸς εὐκολίαν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσι καὶ τὰς δύο συνεχείας τῶν λαμπρῶν τούτων ἱστορικῶν μυθιστορημάτων, δεχόμεθα καὶ μηνιαίας δόσεις ἐκ φρ. 5 μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ποσοῦ τῶν 30 φρ., ὅτε ἀποσταλήσονται τὰ βιβλία ἀσφαλῶς πρὸς τοὺς κ.κ. συνδρομητάς.

A. Award, μαιευτῆρος ἐν τοῖς Νοσοκομείοις τῶν
Παρισίων

ΤΟ
Ν Ε Ο Γ Ν Ο Ν

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ — ΥΓΙΕΙΝΗ — ΘΗΛΑΣΙΣ

Μετάφρασις Κ. Κυριαζίδου, ὑφηγητοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παιδῶν ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ. Μετὰ 12 μεγάλων εἰκόνων ἐν τῷ κειμένῳ.

Πωλεῖται εἰς τὸ γραφεῖον τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» (ὁδὸς Προαστείου ἀρ.10) ἀντὶ φρ.1,50, ἀποστέλλεται δὲ ἐλευθ. ταχυδρ. τελῶν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Περιοδικὸν μηνιαῖον δι' οἰκοδεσποίνας καὶ μητέρας καὶ νεάνιδας, ἐκδιδόμενον εἰς αὐτοτελῆ κομψότατα τομῆδια ἐξ 68 σελίδων ἕκαστον κατὰ μῆνα. Τὰ 12 τομῆδια τοῦ Α' ἔτους: Ὑγιεινὴ τῆς Καλλονῆς, Οἰκιακὴ Μαγειρικὴ, (ἐξεδόθησαν ἤδη), Οἰκιακὴ Ζαχαροπλαστικὴ, Ὀδηγὸς Συμπεριφορᾶς. Ἡ Οἰκοδεσποίνα ὡς Νοσοκόμος καὶ Φαρμακοποιός, Πῶς διατηροῦνται καὶ καθαρίζονται τὰ ἐνδύματα, Οἰκιακὴ Γαλακτοκομία, Πῶς διατηροῦνται τὰ τρόφιμα, Ὑγιεινὴ τῆς οἰκίας. Τὰ πρῶτα καθήκοντα τῆς μητρός, Οἰκιακὴ ἀνθοκομία καὶ Ἠθικὴ ἀνατροφή τῶν τέκνων.—Πρωτοφανὲς ἐν Ἑλλάδι δημοσίευμα, χρησιμώτατον, πρακτικώτατον, εὐθυνότατον. — Συνοδουμὴ ἐτησίᾳ Ἑλλάδος ὁρ.4, Ἐξωτερικοῦ φρ. 29. 5.—Γραφεῖον, ὁδὸς Θεμιστοκλέους 60, ἐν Ἀθήναις.

ΝΙΚΟΛ. ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ
Ζακυνθίου

ΑΛΑΝΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

Νέα Ἀγορά, ἀριθ. 29. —
(Ἀνατολικὴ πλευρά).

Ἀπέναντι Κρεοπωλείου Παπαδοπούλου.

Τὸ ὠραιότερον χοιρινὸν κρέας μόνον ἐκεῖ δύνασθε νὰ εὕρητε.—Σαλάμι, χοιρομήρια, λουκάνικα ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων, καὶ ὅτι ἄλλο ἀνάγεται εἰς τὴν ἀλαντοποιίαν. — Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν. Ὅλα εἶναι ἐκλεκτὰ καὶ

συγκαταβατικά. 10